

Για μια άχρηστη ψήφο

Σωτήρης Σιαμανδούρας

Πρέπει να πω δυο λόγια για τις εκλογές. Δύο. Γιατί είναι από μια διπλή θέση που με εγκαλεί στο μέλλον, ως μνήμη χαραγμένη στην ψυχή και το σώμα, από μια διττή επιθυμία. Χωρισμένη• ανάμεσα σε μια ζωή αφιερωμένη σε ιδέες και αγώνες διάστικτους σε αυτό το δέρμα που το λέμε κίνημα – είναι το δέρμα της δικής μου γενιάς που έτρεχε ασθμαίνοντας από τις πορείες στα οδοφράγματα, μετά στα βιβλία, μετά στην εσωτερική της πάλη, βυθισμένη στη ροή, ροή ασταμάτητη, διατηρητική, χωρίς συνοχή, χωρίς αρχή, χωρίς τέλος, κομμάτια-λάμπεις μόνο που φώτιζαν τον βράχο του Σίσυφου. Χωρισμένη• και ανάμεσα στην ανάγκη κάτι να αλλάξει, με τόση απελπισία να αλλάξει που φτιάξαμε κόμμα και το ψηφίσαμε, ενώ ξέραμε -πόσο καλά!- ότι η σύγχρονη εκδοχή του Πυγμαλίωνα είναι ο Πινόκιο.

Από αυτή τη θέση, πάνω σε ερείπια κάτω από άλλα ερείπια, από αυτή τη θέση του ερειπίου, από αυτή τη θέση συντρίμι, επιθυμώ να δηλώσω ευθαρσώς και παρά τω νόμω, ότι οι εκλογές αυτές με αφήνουν παντελώς αδιάφορο• με αφήνουν παντελώς αδιάφορο η 13η σύνταξη, η προοπτική εξισορρόπησης της απώλειας από την αύξηση του μισθού διά της μείωσης της φορολογίας σε ορισμένα είδη εστιάσεως -τη διαχείριση της Μόρια, τα δωδεκάρια του Ισραήλ, τα ματωμένα πεζοδρόμια, τον «συνωστισμό» πολεμικών στόλων στην Ανατολική Μεσόγειο, αυτά δεν θα τα λύσετε.

Με αφήνουν λοιπόν παντελώς αδιάφορο τα νέα τζάκια στη θέση των παλαιών, ο ρυθμός αναπτύξεως των πλεονασμάτων επί της ανάσας της νυκτός, όλη αυτή η ασφυξία, η μπόχα που δεν με αφήνει να γεμίσω τα πνευμόνια με το άρωμα από τις νεραντζιές την Άνοιξη, με τα όνειρά μας που βλέπαμε -κάποιοι ακόμη βλέπουμε- άγρυπνοι τις νύχτες.

Αδιάφορος, εντελώς αδιάφορος, σουλατσέρνοντας με βήμα αργό ανάμεσα σε όσα θυμάμαι -αναθεματισμένη μνήμη-, βρίσκω εντελώς

πανάχρηστη τη χρήσιμη ψήφο. Εντελώς πανάχρηστη, δεν πάει να πει τίποτε. Τη βρίσκω βλαβερή λοιπόν τη χρήσιμη ψήφο, ανούσια, ανίερη, καταθλιπτική, μια θλιβερή και ευτελή πράξη.

Είναι αντιθέτως γνωστό τοις πάσι, τα έχει πει και ένας σεβάσμιος Γάλλος, ότι δεν μπορεί ο λαός να εκπροσωπηθεί. Έτσι κι εγώ δεν μπορώ να εκπροσωπηθώ και δεν θα εκπροσωπηθώ, αρνούμαι να εκπροσωπηθώ, θα ομιλώ και θα πράττω μόνον για εμένα στο εξής και αν κανείς θέλει κάτι να εκπροσωπήσει θα είναι μόνο αποφάσεις και όχι εμένα, την ψυχούλα μου, την ιστορία μας, αυτό το ρημαγμένο, σημαδεμένο δέρμα. Πρέπει να είναι πολύ μεγάλη ανάγκη για να αποδεχτώ ξανά την ήττα να εκπροσωπηθώ. Αυτή η ανάγκη δεν συντρέχει.

Το μόνο που μπορεί να κάνει η χρήσιμη ψήφος αυτή τη στιγμή είναι να κάνει ορισμένους να νιώσουν χρήσιμοι, ενώ μας είναι εντελώς άχρηστοι, αν και βεβαίως διατηρούν μια ορισμένη χρησιμότητα, όπως για παράδειγμα να μας θυμίζουν τι είναι χρήσιμο.

Χρήσιμο αυτή τη στιγμή είναι να ξαναφτιάξουμε κίνημα, να υπερασπιστούμε τον εαυτό μας, να βάλουμε κίτρινα, να σταματήσουμε τη δουλειά, μια μέρα έστω -βράδυ Κυριακής η Πατησίων να μην ξαναείναι γεμάτη εργαζόμενους που σχολάν απ' τη δουλειά, αυτή θα ήταν μια κάποια νίκη. Χρήσιμο είναι να αγρυπνήσουμε, να αγρυπνήσουμε και να ονειρευτούμε ξανά ότι μπορούμε να είμαστε άλλοι, ότι κανένα δικαστήριο δεν τελεσιδίκησε, δεν τελεσιδικεί ποτέ, ποτέ δεν θα τελεσιδικήσει, όσο μας μένει μια ανάσα, όσο συνεχίζουμε να τρέχουμε από δουλειά σε δουλειά με τα μάτια κόκκινα, με μαύρους κύκλους, με μαύρα γυαλιά, γιατί το προηγούμενο βράδυ διαβάσαμε ένα βιβλίο, είδαμε μια ταινία, ήπιαμε με φίλους, ερωτευτήκαμε, γράψαμε, χορέψαμε, ζήσαμε δηλαδή, αρνηθήκαμε πολύ καταφατικά όλο αυτό το στέγνωμα της κυκλικής αναπαραγωγής του απλώς επιβιωτικού χρόνου.

Καλώ λοιπόν κι εγώ σε μια άχρηστη ψήφο ή -καλύτερα ακόμη- καλώ σε αποχή από αυτό το φιάσκο που ζούμε, που στήθηκε πάνω στα

συντριμάκια μας, πάνω στα συντριμάκια από είκοσι και βάλε χρόνια αγώνων, που γίνανε κοστούμι -κοστουμάκι- και καρέκλα και κοινωνικά προγράμματα, δηλαδή ουρές από τις πέντε το πρωί μπροστά από τα κάγκελα, λάμπες νέον στον ΟΑΕΔ, χιλιάδες αιτήσεις -αιτήσεις, αιτήσεις, αιτήσεις-, τη χάρη να μην σου κόψουν το ρεύμα, άνθρωποι πεταμένοι στα σκουπίδια ή σκουπίδια πεταμένα στους ανθρώπους -α, ιδού και μια καλή διατύπωση του διακυβεύματος των εκλογών, αυτό το τελευταίο.

Ψευτοδιλήμματα λοιπόν. Στα ψευτοδιλήμματα απαντάμε τον εαυτό μας, το λέω χρόνια• ακόμη μια φορά, encore.

Αστέρι Εξαρχείων

Γιώργος Καραθανάσης

Αντί ταυτότητας

Ο Νταουντά είναι 18 χρονών, γεννήθηκε στη μεγαλύτερη πόλη και οικονομική πρωτεύουσα της Ακτής Ελεφαντοστού, το Αμπιτζάν και μεγάλωσε με τη μητέρα του, καθώς ο πατέρας του σκοτώθηκε στην πρώτη φάση του εμφυλίου πολέμου (2002-2006), που ταλαιπώρησε τη χώρα για περίπου μια δεκαετία. Στη δεύτερη φάση του πολέμου (2010-2011) έχασε και τη μητέρα του, κι έτσι σε ηλικία 11 χρονών αναγκάστηκε να φύγει για να αναζητήσει μια καλύτερη ζωή κάπου στην Ευρώπη. Η περιπλάνησή του κράτησε πέντε ολόκληρα χρόνια, ώσπου έφτασε τελικά στην Ελλάδα. Από την πλευρά μας δε θα ασχοληθούμε καθόλου μ' αυτό το κεφάλαιο της ζωής του, άλλωστε κι ο ίδιος δεν αισθάνεται άνετα να μιλάει γι' αυτό.

Σκοπός μας είναι μέσα από την ιστορία του να θαυμάσουμε τι πετυχαίνει αυτός ο άνθρωπος μέρα με τη μέρα, αλλά και να ψηλαφίσουμε μέσα σε λίγες γραμμές τη σχέση των κινημάτων αλληλεγγύης και του αθλητισμού -του αυτοοργανωμένου αθλητισμού

στην περίπτωση μας- με την προσπάθεια ένταξης και αφομοίωσης των προσφύγων και των μεταναστών στον ιστό της πόλης. Όλα αυτά έχοντας στο πίσω μέρος του μυαλού μας τις κοινές αναφορές και τις νοηματικές συνδέσεις που παρουσιάζονται στην προηγούμενη δημοσίευσή μας στη **B** (Συνέντευξη St. Ambroeus FC: Η Ομάδα των Μεταναστών στο Μιλάνο).

Παρ' όλο που για ένα μικρό χρονικό διάστημα έτυχε να συμμετέχουμε από διαφορετικά πόστα στο ίδιο εγχείρημα με τον Νταουντά, δεν αναπτύξαμε ποτέ κάποια προσωπική σχέση. Δεν μπορούμε να πούμε το ίδιο και για τη Μαριέττα. Η Μαριέττα είναι συνεργάτιδα του περιοδικού Βαβυλωνία και συμμετέχει εδώ και κάποια χρόνια στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Nosotros. Γνώρισε τον Νταουντά στην κατάληψη στέγης προσφύγων Νοταρά 26 και από τότε έχουν γίνει αχώριστοι. Με τον σύντροφό της Γιάννη και τον γιο τους Λευτέρη έχουν σταθεί με όλες τους τις δυνάμεις δίπλα του, προκειμένου να τον βοηθήσουν να σταθεί στα πόδια του. Η Μαριέττα ήταν λοιπόν και ο άνθρωπος που μας έφερε σε επαφή, ώστε να μάθουμε την ιστορία του. Σημαντικό να πούμε ότι οι μεταφραστικές της ικανότητες δεν χρειάστηκαν, καθώς ο μικρός μιλάει τέλεια ελληνικά.

“Έχει ζήσει πολύ μόνος και πολύ ανεξάρτητος, φυσικά όμως υπήρξε και αρκετός κόσμος που του άπλωσε το χέρι. Με την ευγένειά του κερδίζει τη συμπάθεια όλων. Σ’ όλο του το ταξίδι υπήρξαν άνθρωποι που τον βοήθησαν μόνο και μόνο γι’ αυτό”, θέλει να επισημάνει η Μαριέττα πριν από όλα τα υπόλοιπα.

Η νέα αρχή

Η ιστορία της ζωής του ξαναξεκίνησε στον **αριθμό 26 της οδού Νοταρά στα Εξάρχεια**, όταν ο Νταουντά τον Ιανουάριο του ‘16 πέρασε για πρώτη φορά το κατώφλι της πενταόροφης, αυτοοργανωμένης δομής φιλοξενίας. Λίγες μέρες πριν, όταν έφτασε στην Αθήνα, κάποιοι μετανάστες που είχαν ήδη κάποιο καιρό στην Ελλάδα, τον συμβούλεψαν να κατευθυνθεί προς την πλατεία Αμερικής αν θέλει να βρει στέγη. *“Αφού είσαι μαύρος,*

πρέπει να πας να βρεις τους δικούς σου” του είπαν. Παρ’ όλα αυτά, αναγκάστηκε να κοιμηθεί στον δρόμο εκείνο το βράδυ, καθώς χωρίς οικονομικό αντάλλαγμα δεν προβλέπονταν φιλοξενία.

Το επόμενο πρωί ένας ηλικιωμένος τον συμβούλεψε να κατευθυνθεί προς τα Εξάρχεια, καθώς είχε ακούσει πως εκεί υπάρχουν άνθρωποι που ενδιαφέρονται για τους πρόσφυγες και τους μετανάστες. Κάποια στερεότυπα καλό είναι να επιβεβαιώνονται. Έτσι κι έκανε λοιπόν. Πήρε τα πράγματά του και χωρίς να ξέρει τι ακριβώς ψάχνει και πού ακριβώς πρέπει να απευθυνθεί, κατευθύνθηκε προς τη γειτονιά. Πέριξ της πλατείας μια γυναίκα που μιλούσε καλά γαλλικά τον πληροφόρησε για το εγχείρημα που στεγάζονταν στο 26 της Νοταρά, μια κατάληψη στέγασης προσφύγων που δημιουργήθηκε από αλληλέγγυους τον Σεπτέμβρη του ‘15, κάτω από την πίεση των προσφυγικών ροών, με σκοπό την κάλυψη των άμεσων αναγκών των προσφύγων, κυρίως ευπαθών ομάδων, που στοιβάζονταν καθημερινά κατά εκατοντάδες στην πλατεία Βικτωρίας.

Το εγχείρημα διένυε τους πρώτους του μήνες και φυσικά η πληρότητά του χτυπούσε κόκκινο. “Ήταν ανήλικος, ασυνόδευτος και ορφανός! Δεν υπήρχε περίπτωση να τον αφήσουμε να φύγει!”, τονίζει η Μαριέττα.

Για κάποιες μέρες ο Νταουντά χρειάστηκε να κοιμηθεί στους διαδρόμους, όμως σύντομα θα έβρισκε το δικό του κρεβάτι και τη θέση του μέσα στο εγχείρημα. Οι μήνες περνούσαν, ο Νταουντά είχε ξεκινήσει τις διαδικασίες χορήγησης ασύλου έχοντας ως σκοπό να μείνει στη χώρα, και η Νοταρά 26 που λειτουργούσε κυρίως ως χώρος transit, δεν ήταν το κατάλληλο μέρος για ένα παιδί που ήθελε να ενταχθεί σιγά σιγά σε μια κανονική ζωή. Η Μαριέττα ανέλαβε να βρει μια πιο μόνιμη κατοικία σε κάποιους ανθρώπους που το είχαν ανάγκη και απευθύνθηκε στον κόσμο που ήξερε καλύτερα, στον κόσμο της αλληλεγγύης, στον κόσμο που σίγουρα θα βοηθούσε. Η κοινότητα των προσφυγικών της Λ. Αλεξάνδρας παραχώρησε ένα δωμάτιο στον Νταουντά και τον κ. Μπατινί, που διέμενε προσωρινά κι αυτός στη Νοταρά 26 και κατάγονταν από την Μπουρκίνα Φάσο, γειτονική χώρα και με

πολιτιστικές συγγένειες με την Ακτή Ελεφαντοστού, αλλά και χώρα καταγωγής της μητέρας του Νταουντά. Οι δυο τους τα βρήκαν και η ζωή τους απέκτησε την απαιτούμενη ηρεμία. Με τον καιρό, η πορεία προς την ένταξη και την αφομοίωση γίνονταν με γοργούς ρυθμούς. Συμμετείχε στις δουλειές της κοινότητας, ξεκίνησε το μπάσκετ και δρομολόγησε όλες τις διαδικασίες, ώστε να ξεκινήσει να πηγαίνει στο σχολείο από τον Σεπτέμβρη του '16.

Έχει κέφια ο Ντρογκμπά

“Να παίξω μπάσκετ”, ήταν το πρώτο πράγμα που απάντησε ο μικρός στην ερώτηση της Μαριέττας σχετικά με το τι θέλει να κάνει στη ζωή του. Το άθλημα το γνώρισε στην Ακτή Ελεφαντοστού από τις εφημερίδες, καθώς στο σπίτι δεν είχαν ούτε τηλεόραση, ούτε ραδιόφωνο. Ζητούσε συνεχώς από τη μητέρα του να τον γράψει σε κάποια ακαδημία, αλλά εκείνη δεν είχε τη δυνατότητα να του παρέχει κάτι τέτοιο. Τα Σάββατα πήγαινε στο πανεπιστήμιο της πόλης, όπου οργανώνονταν αγώνες των φοιτητών σε ανοιχτά γήπεδα. Άλλες φορές πήγαινε μόνο για να παρακολουθήσει και άλλες φορές κατάφερνε με τον τσαμπουκά του να αγωνιστεί λίγα λεπτά με τους “μεγάλους”.

Τον Μάιο του '16 ο Νώντας Σκυφτούλης, επί χρόνια έφορος στο μπάσκετ και γενικότερα ενεργό μέλος του **Αστέρα Εξαρχείων**, γνώρισε τον Νταουντά και τον έφερε σε επαφή με τον Ανδρέα, προπονητή της ομάδας μπάσκετ. *“Δεν περίμενα τέτοια υποδοχή από την ομάδα. Ξεκινήσαμε την επόμενη κιόλας μέρα, αυτοί μου έδωσαν παπούτσια και φόρμα, δεν είχα τίποτα”,* μας λέει, ενώ θεωρεί πως εκεί έμαθε πραγματικά πώς παίζεται το άθλημα.

Όπως υπογραμμίζει ο Νώντας: *“Ο Αστέρας υπήρξε πάντοτε η ομάδα των Εξαρχείων κι όταν λέμε των Εξαρχείων εννοούμε πως ήταν η ομάδα που εξέφραζε το κοινωνικό περιεχόμενο και την γειτονιά, συνοπτικά τον κόσμο των Εξαρχείων. Και πώς συντίθεται αυτός ο κόσμος; Συντίθεται σε σχέση με το μητροπολιτικό κέντρο, που αναδύει τα αντίστοιχα μητροπολιτικά φαινόμενα και χαρακτηρίζεται από την πολυμορφία και την ανοιχτότητα. Για να το κάνω φραγκοδιφραγκα, η εντεκάδα του*

Αστέρα Εξαρχείων συγκροτούνταν από τους Εξαρχειώτες. Εξαρχειώτης είναι αυτός που ζει στα Εξάρχεια, στο έδαφος αυτό και συγκροτεί ένα κόσμο. Έναν κόσμο που δε συνδέεται με βάση το έθνος ή το αίμα, αλλά συνδέεται με βάση την τοπικότητα. Μια τοπικότητα πολυεθνική. Αν υπάρχει στη γειτονιά, στις οικογένειες και τα σχολεία μια μεγάλη πλειοψηφία Αλβανών, Πολωνών (αναφορά στον Μέγα Σεμπάστιαν πρώην παίκτη του ποδοσφαιρικού τμήματος) κ.ά., το αντίστοιχο ποσοστό θα εκφράζεται στην ενδεκάδα του Αστέρα. Είναι αναρχικοί; Αριστεριστές; Το ίδιο. Με μια λέξη, πανσπερμία.”

Υπ’ αυτό το πρίσμα, όταν έφτασε το μεταναστευτικό ρεύμα στην Ελλάδα και τα Εξάρχεια υποδέχτηκαν τους πρόσφυγες, φυσικό και επόμενο ήταν ο Αστέρας να υποδεχτεί κόσμο απ’ αυτήν την κοινωνική ομάδα. Βέβαια, όπως μας εξηγεί ο Νώντας, αυτό κρίνονταν. “Πέρασαν αρκετοί. Δεν έπαιζαν όλοι, δεν ήταν αυτοσκοπός. Βέβαια από την πρώτη στιγμή που είδα τον Νταουντά που πλησίαζε τα δύο μέτρα, λέω εδώ είμαστε. Αμέσως σκέφτηκα να του προτείνουμε τον Αστέρα. Στην αρχή τον βοήθησε πολύς κόσμος, μάλιστα κάποια εστιατόρια της γειτονιάς προσφέρθηκαν να του παράσχουν φαγητό.”

Το σύνθημα **“Να ζήσουμε μαζί”**, που έβλεπε κανείς σε διάσπαρτες αφίσες, σε πανό και σε τρικάκια από τη Χαριλάου Τρικούπη μέχρι την Πατησίων και από τη Σόλωνος μέχρι την Αλεξάνδρας, δεν ήταν τελικά ένα κενό σημαίνον. Ως κάτοικος αυτής της κοινότητας αλληλεγγύης, ο Νταουντά πήρε αυτόματα το χρίσμα του πολίτη των Εξαρχείων με ισότητα και ισονομία. Όπως επισημαίνει ο Νώντας: “Η συνέλευση που διαχειρίζεται τον Αστέρα έχει ένα αντιρατσιστικό-αντιφασιστικό πλαίσιο. Είναι μια ανοιχτή αγκαλιά για όποιον θέλει να παίξει μπάσκετ ή ποδόσφαιρο κλπ στην περιοχή. Ο Αστέρας ήταν πάντα καθρέφτης των Εξαρχείων, εξέφραζε πάντα τον κόσμο του, ασχέτως αν η διοίκηση απαρτίζονταν πολλές φορές από δεξιούς. Όλοι ενδιαφέρονταν να πάει μπροστά ο Αστέρας, κι αν δεν έπαιρνε τα νέα παιδιά των Εξαρχείων από πού θα έπαιρνε;”.

Τα τελευταία δυόμιση χρόνια που αγωνίστηκε στον Αστέρα-Υπεροχή

Εξαρχείων αγαπήθηκε από όλους, τόσο προπονητές, όσο και συμπαίκτες. Τόσο στο εφηβικό, όσο και στο ανδρικό είχε γίνει πολλές φορές σύνθημα στα χείλη των οπαδών του Αστέρα, οι οποίοι του έβγαλαν το παρατσούκλι Ντρογκμπά, όπως μας λέει ο ίδιος γελώντας. Το παρατσούκλι αυτό ήταν όντως αρκετά ευφάνταστο, κρύβει μάλιστα κι έναν μεγάλο συμβολισμό. Δε γνωρίζουμε βέβαια αν το club της Τσαμαδού το έκανε επί τούτου, όπως και να έχει η ιστορία θέλει τον σπουδαίο Ιβοριανό φορ να είναι ο βασικός πρωταγωνιστής στην προσπάθεια για ανακωχή που μεσολάβησε μεταξύ των δύο εμφυλίων πολέμων. Μετά την πρόκριση των “Ελεφάντων” στο Μουντιάλ του ‘06, ο Ντιντιέ Ντρογκμπά κάλεσε μέσω του αθλητικού καναλιού τις αντιμαχόμενες πλευρές να αφήσουν τα όπλα και να τερματίσουν τον πόλεμο που ξεκλήρισε την οικογένεια του Νταουντά.

Η φανέλα με το 26

Ο Νταουντά έχει ύψος 1,94 και αγωνίζεται κυρίως στις θέσεις 4 ή 5, αλλά πιστεύει πως λόγω σωματοδομής θα πρέπει σταδιακά να μετακινηθεί στις θέσεις 3 ή 2. Αγαπημένος του παίκτης από το NBA είναι ο Kevin Durant, ενώ από την Α1 θαυμάζει τον James Gist. Μάλιστα σ’ ένα διαπολιτισμικό τουρνουά 3×3 που

διοργάνωσε το Generation 2.0 στους Αμπελόκηπους και πήρε μέρος ο Νταουντά, ο ψηλός του Παναθηναϊκού τον πλησίασε και ζήτησε να μάθει την ιστορία του. Η στιγμή αυτή είναι πολύ σημαντική για εκείνον, μιας και η πορτοκαλί μπάλα με τα σπυράκια είναι αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινότητάς του. Προπονείται καθημερινά μετά το σχολείο, και μετά την προπόνηση συνεχίζει σε πιο χαλαρούς ρυθμούς στο ανοιχτό γηπεδάκι του Στρέφη, ενώ τις Δευτέρες εκτελεί καθήκοντα προπονητή σε μαθητές σχολείου, χάρη σ' ένα πρόγραμμα που υλοποιεί το Δίκτυο για τα Δικαιώματα του Παιδιού.

Ωστόσο, για αυτόν τίποτα δεν έχει τελειώσει. Συνεχίζει να αγωνίζεται και να προσπαθεί κάθε μέρα. Τα χρόνια πέρασαν κι ακόμα περιμένει να γίνει δεκτή η αίτηση χορήγησης ασύλου, ενώ άλλαξε άλλα δύο σπίτια μετά τη σύντομη διαμονή του στα προσφυγικά. Μετακόμισε σε μια δομή φιλοξενίας ανηλίκων, την οποία έπρεπε να εγκαταλείψει μόλις έκλεισε τα 18, κι από τότε εγκαταστάθηκε στο σπίτι δύο αλληλέγγυων που του παραχωρούν ένα μικρό δωμάτιο. Σ' όλη αυτή την περίοδο, από τότε που χτύπησε για πρώτη φορά το τζάμι της γραμματείας έως τώρα, η “καμπάνα” της Νοταρά 26 ήχησε για περίπου 8.000 ξεχασμένους από 15 διαφορετικές χώρες. Εν τω μεταξύ, η γειτονιά βρίσκεται προσωρινά σε αποδιάρθρωση μέχρι να ανακάμψει ξανά.

Την ερχόμενη σεζόν θα φοράει τα κυανέρυθρα μιας ιστορικής αθηναϊκής ομάδας με μεγάλες πορείες στην Α1 και μεγάλη παραγωγή παικτών, που τώρα αγωνίζεται στις πιο κάτω κατηγορίες, του Α.Ο. Σπόρτινγκ. Η μέχρι τώρα πορεία της ζωής του και η εξέλιξή του στο άθλημα θα μπορούσε να είναι ένας οiwνός, πως θα διαπρέψει στο παρκέ ως ένας άλλος Giannis ή ως ένας άλλος Serge Ibaka, η προσωπική Οδύσσεια των οποίων έχει αρκετές κοινές αναφορές με αυτή του Νταουντά.

Ευχή όλων, όσοι τον ξέρουν αλλά και όσοι τον μαθαίνουν τώρα, είναι να καταφέρει να γίνει επαγγελματίας μπασκεμπολίστας και να φοράει το 26 στην πλάτη. Είτε γίνει μεγάλο αστέρι, είτε καταφέρει απλώς να βιοπορίζεται από το αγαπημένο του άθλημα, σε σωματεία που ίσως δεν έχουν στραμένους του προβολείς πάνω

τους αλλά έχουν την αγάπη του κόσμου τους. Δεν είναι και λίγο. Λίγο δεν είναι επίσης ό,τι κατάφερε μέχρι τώρα, αποδεικνύοντας τι μπορεί να πετύχει κάποιος όταν προσπαθεί τόσο μόνος του, όσο και με τη βοήθεια της κοινότητας.

Απέδειξε ότι φυσικά και μπορούμε να ζήσουμε μαζί. Φυσικά και οι αυτοργανωμένες δομές μπορούν να παρέχουν μια δυνατότητα ένταξης, φυσικά και ο αθλητισμός και δη ο αυτοοργανωμένος μπορεί να δώσει μια ευκαιρία ενσωμάτωσης, αλλά και μια προοπτική ζωής.

Πορεία στα Γιάννενα ενάντια στις εξορύξεις υδρογονανθράκων: Απολογισμός + Φωτορεπορτάζ

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ ΤΗΣ 11ΗΣ ΜΑΗ ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ
ΕΞΟΡΥΞΕΙΣ ΥΔΡΟΓΟΝΑΘΡΑΚΩΝ

Το Σάββατο 11 Μαΐου, πραγματοποιήθηκε στα Γιάννενα η δεύτερη μεγαλειώδης πορεία ενάντια στις εξορύξεις υδρογονανθράκων σε Ήπειρο, Ιόνιο, Κρήτη, Πελοπόννησο και Δυτική Ελλάδα. Ήταν, μάλιστα, η δεύτερη μεγαλειώδης πορεία που πραγματοποιήθηκε μέσα στο 2019, αφού είχε προηγηθεί η πορεία της 21ης Φλεβάρη στην Αθήνα. Η πορεία, που διοργανώθηκε από την Ανοιχτή Συνέλευση στα Γιάννενα, από τον συντονισμό συλλογικοτήτων στα Γιάννενα και τις πρωτοβουλίες πολιτών από την Αθήνα, την Πρέβεζα, την Άρτα, τη Λευκάδα, την Ανοιχτή Συνέλευση Κεφαλλονιάς – Ιθάκης, το S.O.S Κυπαρισσιακός και το Fossil Free Corfu, πλαισιώθηκε από χιλιάδες κόσμου, όπως και από πάρα πολλές συλλογικότητες και οργανώσεις από κάθε γωνιά της Ηπείρου και της Ελλάδας φτάνοντας τον αριθμό των 2.500 διαδηλωτών. Η μαζικότητα, μαζί με την πολυχρωμία, την πολυφωνία και τη μαχητική διάθεση έδειξαν ότι το κίνημα κατά των εξορύξεων παίρνει διαστάσεις, που πολύ δύσκολα πλέον μπορούν να αγνοήσουν τα κράτη και οι ενεργειακοί κολοσσοί που εμπλέκονται σε αυτό το φαραωνικό σχέδιο.

Η επιτυχία της πορείας είναι οφθαλμοφανής, για όσους ήταν εκεί και την έζησαν, για όσο κόσμο των Ιωαννίνων την παρακολούθησε και για όσους είδαν σχετικό φωτογραφικό υλικό και βίντεο. Τίποτα από αυτά δεν συγκίνησε τα τοπικά δημοσιογραφικά μέσα που δεν αφιέρωσαν ούτε μισή αράδα, την Ε.Ρ.Τ που κάλυψε τα γεγονότα με κάμερες και έκανε 4 ολόκληρες μέρες να παίζει το ρεπορτάζ και τα υπόλοιπα πανελλαδικά μέσα που αδιαφόρησαν. Η

προσπάθεια αποσιώπησης από μέρους τους ενός τόσο μεγάλου και διαρκώς διογκούμενου κινήματος, που έχει λάβει πλέον πανελλαδικά χαρακτηριστικά, είναι μία από τις γνωστότερες τακτικές των Μ.Μ.Ε και των εταιριών για χειραγώγηση της κοινής γνώμης. Φυσικά, οι κατασταλτικές μέθοδοι δεν σταματούν εκεί, αφού την επόμενη μέρα Κυριακή, στα Ιωάννινα και στη Λευκάδα, σημειώθηκαν εντελώς παράνομες προσαγωγές και τραμπουκισμοί σε βάρος ανθρώπων του αντιεξορυκτικού κινήματος, που θέλησαν να δηλώσουν την αντίθεσή τους ενώπιον του πρωθυπουργού.

Οι κινητοποιήσεις του αντιεξορυκτικού κινήματος και οι μέχρι τώρα διαδηλώσεις, έχουν φανερώσει τη δημοκρατικότητά του. Έχουν φανερώσει ότι πρόκειται για ένα κίνημα των από τα κάτω και αμεσοδημοκρατικό και άρα μη χειραγωγήσιμο από την εξουσία και τις εταιρίες. Με την πορεία του Σαββάτου, φανερώθηκε επίσης η διάθεση της κοινωνίας να σταματήσει το σχέδιο της εξόρυξης πανελλαδικά και να δοθεί επιτέλους η δυνατότητα στην κοινωνία να αποφασίζει αυτή για τις ανάγκες της. Ο μύθος της ανάπτυξης καταρρέει, παρασέρνοντας μαζί του ολόκληρη την ανθρωπότητα και τον πλανήτη. Καμία λύση μέσα από το σύστημα δεν μπορεί παρά να είναι μία ακόμα καταστροφή για την πλειοψηφία των πολιτών της κάθε χώρας. Ήρα να δώσουμε ένα τέλος στην καταστροφή της φύσης και της ζωής για τα κέρδη λίγων. Ήρα να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας, χωρίς καμία διαμεσολάβηση κι εκπροσώπηση.

Σας καλούμε όλες και όλους σε ανοιχτή συνέλευση την Τετάρτη 22 Μαΐου στις 19.00 στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Αλιμούρα (Αραβαντινού 6 εντός στοάς) με σκοπό να συναποφασίσουμε τις επόμενες κινήσεις μας στην πόλη και στο πεδίο των ερευνών.

ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΕΞΟΡΥΞΕΙΣ ΥΔΡΟΓΟΝΑΝΘΡΑΚΩΝ

Την πορεία χαιρέτησαν και στήριξαν με τη συμμετοχή τους:
Ανοιχτή Συνέλευση στα Γιάννενα □ Πρωτοβουλία Άρτας
□ Πρωτοβουλία Πρέβεζας □ Πρωτοβουλία Λευκάδας □ Fossil Free Corfu □ SOS Κυπαρισσιακός □ Ανοιχτή Συνέλευση Κεφαλονιάς –

Ιθάκης □ Συντονισμός Συλλογικοτήτων ενάντια στις εξορύξεις υδρογονανθράκων □ Πρωτοβουλία Πάργας □ Πρωτοβουλία Πολιτών «Λιμνοθάλαζα» Μεσολόγγι □ Αντιεξουσιαστική Κίνηση □ Κίνηση Καθαρός Καλαμάς □ Σύλλογος Προστασίας Αράχθου □ Μπακίρι □ Ορειβατικός Σύλλογος Ιωαννίνων □ Ορειβατικός Σύλλογος Ηγουμενίτσας □ Ορειβατικός Σύλλογος Πρέβεζας □ Ορειβατικός Σύλλογος Κέρκυρας □ Ορειβατικός Σύλλογος Άρτας □ Πολιτιστικός και Εξωραϊστικός Σύλλογος Καστάνιανης Πωγωνίου □ Αναρχική Ομοσπονδία □ Ελευθεριακή Πρωτοβουλία Θεσσαλονίκης □ Κενό Δίκτυο □ Μέγα Δέντρο □ Δικαίωμα στη Ζωή – Κίνημα Πολιτών Αγρινίου □ Greenpeace Ελλάς □ Μέτωπο Ταξικής Ανατροπής □ Σωματείο Μετάλλου □ Σωματείο ΟΤΑ Ιωαννίνων □ Σύλλογος Διοικητικών Υπαλλήλων Πανεπιστημίου Ιωαννίνων □ Συνάντηση για μια διεθνή Αντικαπιταλιστική Αριστερά □ Κόκκινη Κινηματική Οικολογία (Κοκ.Κ.Οι.) □ Αντίσταση Πολιτών Δυτικής Ελλάδος □ Ανυπότακτη Καισαριανή □ Αριστερή Παρέμβαση στη Θεσσαλία □ Αριστερή Παρέμβαση στα Γιάννενα □ Αριστερή Παρέμβαση στην Ήπειρο □ Μέτωπο Δράσης □ Ριζοσπαστική Δημοτική Αλλαγή Άρτας □ Οικολογική Συμμαχία για την Ήπειρο □ Ανυπότακτη Κίνηση για τα χωριά και την πόλη της Πρέβεζας □ Παρέμβαση Πολιτών Δήμου Νικολάου Σκουφά □ Ανυπότακτη Ήπειρος □ Λαϊκή Ενότητα □ ANTAPΣYA □ Μ-Λ ΚΚΕ □ Diem – Μέρα 25 □ Εργατικός Αγώνας □ Ο.Κ.Δ.Ε. □ Οικολόγοι Πράσινοι □ Οικολόγοι Πράσινοι – Αλληλεγγύη □ Οικολόγοι ΕναλλακτικοίΦωτορεπορτάζ: **Nikos Thetakis**

**Φεστιβάλ Άμεσης Δημοκρατίας
2019 | Θεσσαλονίκη 13-16**

Ιούνη

“Δεν θέλουμε να είμαστε αυτό που ήμασταν, να είμαστε αυτό που μπορούμε να γίνουμε”

Η περίοδος που πέρασε από το τελευταίο φεστιβάλ Άμεσης Δημοκρατίας μπορεί να μην συμπλήρωσε έναν χρόνο, ημερολογιακά τουλάχιστον, ωστόσο μεσολάβησαν αρκετά πράγματα που μας οδήγησαν στο να πυκνώσουμε την πολιτική μας δράση και αντίληψη για να κάνουμε πάλι το φεστιβάλ νωρίτερα.

Πραγματικά, η χρονική περίοδος από τον περασμένο Σεπτέμβρη μέχρι και τώρα σημαδεύτηκε από μια σειρά γεγονότων πρωτοφανούς βιαιότητας, όπως η δολοφονία του Ζακ Κωστόπουλου από φασίστες καταστηματαρχες στο κέντρο της Αθήνας και οι συνεχώς εντεινόμενες γυναικοκτονίες.

Σημαδεύτηκε από την επίσης πρωτοφανή ανασυγκρότηση του εθνικιστικού και ακροδεξιού χώρου γύρω από το Μακεδονικό. Καινούργιες γκρούπες από νοσταλγούς του Χίτλερ, του Μεταξά και του Παπαδόπουλου ξεπήδησαν που όμως τίποτα καινούργιο δεν φέρουν παρά μόνο μυρωδιά ναφθαλίνης και θανάτου από τις χειρότερες στιγμές της ανθρωπότητας.

Σημαδεύτηκε από νέες «τομές» στον δημόσιο λόγο περί πράσινης ανάπτυξης, συμβατής με την καπιταλιστική πρόοδο (τα λεγόμενα Green New Deals) που πλασάρονται από κάθε λογής σοσιαλδημοκράτες ως ριζοσπαστικές πολιτικές που όμως στην πραγματικότητα καθοδηγούνται από το ίδιο φαντασιακό που καταληστεύει τους φυσικούς πόρους ενός πλέον πεπερασμένου πλανήτη.

Τέλος, σημαδεύτηκε και συνεχίζει να σημαδεύεται από μια παγκόσμια άνοδο των πιο σκοταδιστικών και μεσαιωνικών αντιλήψεων που σιγά σιγά μετουσιώνονται σε κρατικές πολιτικές. Από τις απαγορεύσεις και τις ποινικοποιήσεις των εκτρώσεων, στα κλειστά σύνορα και την Ευρώπη των Εθνών, την κατάργηση του θώρου μέχρι και στην πλήρη απελευθέρωση της αγοράς από

οποιοδήποτε είδους έλεγχο.

Όμως αυτό δεν είναι, ευτυχώς ολόκληρη η εικόνα. Κάθε βίαιο σκίρτισμα από την μεριά του κράτους, του κεφαλαίου και της ακροδεξιάς που όπως φαίνεται έχουν πλέον χαράξει κοινή και αδιαχώριστη πορεία προκαλεί και μια βαθιά κοινωνική αντίδραση.

Μετά τη δολοφονία του Ζακ Κωστόπουλου, συσπειρώθηκαν για πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια άτομα από την ΛΟΑΤΚΙ κοινότητα και βρέθηκαν στον δρόμο μαζί με αλληλέγγυες και αλληλέγγυους, ζητώντας να αποδοθεί δικαιοσύνη. Συναντήθηκαν στον δρόμο εμπειρίες και ταυτότητες που υπό άλλες συνθήκες δεν θα το έκαναν ποτέ. Συνεχώς ξεπηδούν πρωτοβουλίες ενάντια στην έμφυλη βία και το ζήτημα των έμφυλων ρόλων, της σεξουαλικότητας και του φύλου αποτελεί πλέον ένα αρκετά βασικό διακύβευμα για όλες και όλους.

Οι φασίστες και οι ακροδεξιοί παρ'όλο το κοινωνικό έρισμα που θεώρησαν πως έχουν βρέθηκαν αποκλεισμένοι και αναγκασμένοι να πραγματοποιούν τις φιέστες τους πίσω από συνοδείες της αστυνομίας. Με αφορμή τις γιορτές μίσους που προσπάθησαν να διοργανώσουν οι νεοναζί, έγινε μια από τις μεγαλύτερες αντιφασιστικές πορείες που έχουν γίνει ποτέ στην πόλη, στην περιοχή της Καλαμαριάς ενώ οι ναζί ήταν κρυμμένοι πίσω από διμοιρίες στην άλλη άκρη της πόλης.

Πρωτοβουλίες υπεράσπισης του φυσικού πλούτου εμφανίζονται σιγά σιγά πάλι σε πολλές πόλεις της Ελλάδας και μεγάλες πορείες και συναντήσεις έχουν διοργανωθεί σε Βόλο, Αθήνα και Ιωάννινα με τα κινήματα υπεράσπισης να ξαναεμφανίζονται ως διεκδικητές και διαμορφωτές του οικολογικού κινήματος και του κοινωνικού πράττειν.

Τα Κίτρινα Γιλέκα στη Γαλλία έκαναν όλο τον κόσμο να παραμιλάει για το πώς σε στιγμές καθολικής ήττας, φαινομενικά, κατάφεραν να κινητοποιηθούν τόσο μεγάλες μάζες ετερόκλητου κόσμου και να οργανωθούν με αμεσοδημοκρατικά και οριζόντια πολιτικά χαρακτηριστικά, θυμίζοντας κοινωνικές εξεγέρσεις της

εποχής πριν την οικονομική κρίση.

Πράγματι, απέναντι σε κάθε τι που μας προβληματίζει και μας κάνει να χάνουμε τη δημιουργικότητά μας και την όρεξη για ζωή βλέπουμε να εμφανίζονται εναλλακτικές. Μετά από αρκετό καιρό «ηρεμίας» η κοινωνία με τα κινήματα ξεκινάει πάλι να προβληματίζεται, να δημιουργεί ή έστω να προσπαθεί να ξεκουνηθεί λίγο από την παθητική θέση της και να ξαναπιάσει το νήμα της πολιτικής δράσης. Ας δούμε πόσο θα καταφέρουμε να ξετυλίξουμε αυτό το νήμα και μέχρι πού θα μας οδηγήσει.

Θεματικές:

- Η Ακροδεξιά στην Ευρώπη
- Αποδομώντας το φύλο
- Το κίνημα των Κίτρινων Γιλέκων
- Γεωπολιτική οικολογία της ενέργειας

–Σύντομα θα ανακοινωθεί το αναλυτικό πρόγραμμα του φεστιβάλ–

FEST 2019 ΤΗΣ ΑΜΕΣΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

13-14-15-16 Ιουνίου στο μικρόπολις

*“Δεν θέλουμε να είμαστε αυτό που ήμασταν
να είμαστε αυτό που μπορούμε να γίνουμε”*

Παρότι δεν έχει περάσει ούτε ένας χρόνος από το τελευταίο φεστιβάλ άμεσης δημοκρατίας, η πολιτική μας δράση υπήρξε τόσο πυκνή εξαιτίας συγκεκριμένων γεγονότων και πολιτικών καταστάσεων, ώστε αποφασίσαμε να διοργανώσουμε το φεστιβάλ νωρίτερα φέτος και για διάφορους λόγους για πρώτη φορά στον Κοινωνικό Χώρο για την Ελευθερία Μικρόπολις

Η περίοδος από τον περασμένο Σεπτέμβριο σηματοδεύτηκε από γεγονότα πρωτοφανούς βίας, σαν τη δολοφονία του Ζακ Κωστόπουλου και τις συνεχιζόμενες γυναικοκτονίες. Η ακροδεξιά και οι εθνικιστές ανασυγκροτήθηκαν γύρω από το Μακεδονικό. Σε παγκόσμιο επίπεδο, έχουν εμφανιστεί τα Green New Deals για να προτείνουν μια πράσινη ανάπτυξη, συμβατή με τον καπιταλισμό σε μια γη που πεθαίνει. Παράλληλα γινόμαστε μάρτυρες μίας αμείωτης επιστροφής σε αυταρχικές κρατικές πολιτικές όπως η απαγόρευση των εκτρώσεων, τα κλειστά σύνορα, η κατάργηση του 8ωρου και η απόλυτη ελευθερία της αγοράς.

Φυσικά αυτές γεννούν και κοινωνικές αντιεξουσιαστικές αντιδράσεις: Η ΛΟΑΤΚΙΑ κοινότητα ήταν στην πρώτη γραμμή μετά τη δολοφονία του Ζακ και οι φασίστες έπρεπε να κρυφτούν και πάλι πίσω από την αστυνομία, αφότου έχασαν την κάλυψη των πατριωτικών μαζών

. Τα οικολογικά κοινωνικά κινήματα ανθίζουν σε διάφορα μέρη της Ελλάδας ενάντια στο φαντασιακό της ανάπτυξης. Τα Κίτρινα Γιλέκα στη Γαλλία αποδεικνύουν με τις κινητοποιήσεις τους σε μια περίοδο κινηματικής καθίζησης ότι τίποτα δεν τελείωσε ακόμα. Έτσι διαμορφώθηκαν οι θεματικές του φετινού φεστιβάλ ως εξής:

- Η γεωπολιτική οικολογία της ενέργειας
- Η ρευστότητα του φύλου
- Η άνοδος της ακροδεξιάς στην Ευρώπη
- Το κίνημα των Κίτρινων Γιλέκων

Ζωντανή μουσική **Workshop**
Εκδηλώσεις **Θέατρο** **Party** **Drag show**

FEST 2019

Of Direct Democracy

June 13-14-15-16 **micropolis social space**

*"We don't want to be what we once where
We want to be what can become"*

Although it is not even a year ago, that the last direct democracy festival took place, our political action was so dense due to certain incidents and political situations, that we decided to organize the festival earlier this year and due to various reasons for the first time in the Social Space for Freedom Micropolis.

The time since last September was marked with really violent incidents, such as the murder of Zach Kostopoulos and the ongoing femicides. The far right and nationalists were resurrected around the macedonian conflict. On a global scale, the Green New Deals emerged to present a green growth, compatible with capitalism on a dying earth.

Simultaneously we are witnessing globally the never ending comeback of authoritarian government politics: the illegalization of abortions, the closed borders and the Europe of nations, the canceling of the 8 hr work-day and the limitless freedom of the market. Of course, all this creates also an antiauthoritarian, social reaction: the LGBTI community was in the first row after the murder of Zach and the fascists had to hide again behind the police, when they lost the patriotic crowd that protected them.

The social ecological movement is blooming in various places of Greece against the imaginary of growth. The yellow vests in France and their mobilizations made the whole world admit that nothing is over yet. In this sense our festival topics turned out to be the following:

- The geopolitical ecology of Energy
- The fluidity of gender
- The rise of the far right in Europe
- The yellow vests movement

Events

Live music

Theatre

Party

Workshop

Drag show

Φιλελευθερισμός, Νεοφιλελευθερισμός & Οικολογία

Αντώνης Μπρούμας

Η νεοφιλελεύθερη ιδεολογία είναι η ιδεολογία της άρσης κάθε εμποδίου στην ασυδοσία του κεφαλαίου και της μετατροπής κάθε κοινωνικής σχέσης σε σχέση ανταλλαγής στα πρότυπα της εμπορευματικής αγοράς.

Οι απαρχές της εκκινούν στον Β' Παγκόσμιο με την Αυστριακή Οικονομική Σχολή και την Mont Pelerin Society ως απάντηση στον μαρξισμό. Η νεοφιλελεύθερη ιδεολογία γίνεται mainstream τη δεκαετία του '70 με την οικονομική αποτυχία του Σοσιαλδημοκρατικού μοντέλου στη Δύση με όχημα τις οικονομικές σχολές του Σικάγο και της Βιρτζίνια. Με τις rational και public choice theories των Becker και Buchanan, που περιγράφουν το εφικτό και επιχειρηματολογούν για το ηθικά αναγκαίο της επέκτασης της εμπορευματικής αγοράς σε κάθε πτυχή της ζωής, η νεοφιλελεύθερη ιδεολογία καταφέρνει να υπερκεράσει όχι μόνο τον μαρξισμό και τον κεϋνσιανισμό αλλά και τα νέα ρεύματα σκέψης της κριτικής θεωρίας και της αυτονομίας, που ξεπήδησαν μετά τον Μάη του '68. Η απόλυτη ηγεμονία της νεοφιλελεύθερης ιδεολογίας τις δεκαετίες του '80 και του '90 αλλάζει και επαναδομεί τον κόσμο με βάση τις καταστατικές της αρχές, θέτοντας εκτός (πολιτικού, νομικού, εφικτού) πλαισίου κάθε εναλλακτική κοσμοθεώρηση.

Σήμερα, η νεοφιλελεύθερη ιδεολογία συνεχίζει να είναι κυρίαρχη, παρ' όλο που έχουν αποδομηθεί σχεδόν όλες οι καταστατικές της αρχές και υποθέσεις σε θεωρητικό επίπεδο.

Αυτό οφείλεται στο ότι η νεοφιλελεύθερη ιδεολογία αντικατοπτρίζει τον σύγχρονο καπιταλισμό, ένα συνολικό σύστημα ρύθμισης της ζωής, που δεν μπορεί πια να αλλάξει μορφή πέρα από την νεοφιλελεύθερη.

Για λόγους που έχουν να κάνουν με τις εγγενείς του τάσεις ο καπιταλισμός σήμερα και για πάντα από εδώ και πέρα μπορεί να είναι μόνο νεοφιλελευθερος. Δεν υπάρχει επιστροφή.

Η οικολογική κρίση είναι η μεγαλύτερη συλλογική πρόκληση, που αντιμετώπισε ποτέ η ανθρωπότητα. Οδηγεί αναπόφευκτα στην **οικονομική απομεγέθυνση**, γιατί τραβά το χαλί της φύσης κάτω από τα πόδια της καπιταλιστικής ανάπτυξης. Απαιτεί λοιπόν τέτοια εκ βάθρων αλλαγή των κοινωνικών σχέσεων στην κατεύθυνση της οικονομικής απομεγέθυνσης, ώστε να ισοδυναμεί με μετα-καπιταλιστική κοινωνική επανάσταση. Συρρικνώνοντας δραματικά τα χρονικά περιθώρια που έχουμε, απαιτεί επιπλέον απόλυτη συνεργασία στο ανώτατο επίπεδο σε όλα τα κέντρα λήψης των αποφάσεων μεταξύ των κυβερνήσεων, των κρατών, των επιχειρήσεων και των οργανισμών της κοινωνίας των πολιτών, ώστε οι αναγκαίες αλλαγές να επέλθουν.

Η νεοφιλελεύθερη ιδεολογία ήταν πάντα αλλά τώρα πια είναι περισσότερο από ποτέ προφανές ότι είναι εχθρική προς την ανθρωπότητα, γιατί είναι εντυπωμένο στις καταστατικές της αρχές να:

- θέτει εκτός πλαισίου οποιονδήποτε λογικό σχεδιασμό συντεταγμένης οικονομικής απομεγέθυνσης, παραμένοντας μία πρωτόγονη ιδεολογία οικονομικής επέκτασης τύπου φαρ ουέστ σε ένα πια εντελώς πεπερασμένο κόσμο, που πνέει τα λοίσθια υπό το βάρος της υπερεκμετάλλευσης πόρων.
- Βλέπει την κατάρρευση ειδικά κάθε οικοσυστήματος και την οικολογική κρίση συνολικά ως ευκαιρία για επέκταση της εμπορευματικής αγοράς και για την συσσώρευση του κεφαλαίου.
- θέτει δια της ιδεολογίας την κυρίαρχη λογική στην οικονομία, την πολιτική και την κοινωνία με την ισχύ των κρατών, των στρατών και των ιδεολογικών μηχανισμών τους και θέτει εκτός

της κυρίαρχης αυτής λογικής δια ροπάλου οποιαδήποτε απόχρωση διαφορετικής διαχείρισης των πραγμάτων. Ο αποκλεισμός κάθε διαφορετικού input σκέψης έχει έτσι αναπτύξει ένα πρωτοφανές fact-resistant πλαίσιο, που συνεχίζει να προωθεί με ακόμη μεγαλύτερη ταχύτητα την καταστροφή του πλανήτη, την ώρα που βρισκόμαστε στο χείλος του γκρεμού.

– Επενδύοντας στον ανταγωνισμό έναντι της συνεργασίας ως δήθεν αρχέτυπο της ανθρώπινης φύσης και της διαπροσωπικής κατάστασης πραγμάτων, λειτουργεί απορρυθμιστικά στην αδήριτη ανάγκη μάξιμουμ συνεργασίας μεταξύ των κυρίαρχων κοινωνικών δομών και θεσμών για το ξεπέρασμα της οικολογικής κρίσης.

– Θα διαχειριστεί την αναπόφευκτη οικονομική απομεγέθυνση, τους λόγω αυτού λιμούς και προσφυγικά ρεύματα δια του γενικευμένου στρατιωτικού πολέμου και όχι με έναν συντεταγμένο και δημοκρατικό τρόπο, όπως απαιτείται για να μην γυρίσουμε στις σκοτεινές εποχές της ανθρωπότητας του 20ου αιώνα.

Ο φιλελευθερισμός δεν ταυτίζεται με τον νεοφιλελευθερισμό. Για την ακρίβεια ένας φιλελεύθερος μπορεί να αντιτίθεται στον νεοφιλελευθερισμό. Ο φιλελευθερισμός αποτέλεσε ένα ιστορικό βήμα της ανθρωπότητας ενάντια στην κυριαρχία του ανθρώπου από άνθρωπο, το οποίο πρέπει επί μέρους να κρατήσουμε. Σήμερα όμως ο φιλελευθερισμός του 18ου αιώνα αποτελεί ετεροχρονισμένη σκέψη. Δεν αναγνωρίζει τις σύγχρονες σχέσεις καπιταλιστικής κυριαρχίας ως κάτι αρνητικό. Και δεν έχει τα αντισώματα να αντιπαρατεθεί στον νεοφιλελευθερισμό. Οι οικολογικές παραφυάδες του φιλελευθερισμού παράγουν στην καλύτερη ηθικούς κώδικες προσωπικής κατανάλωσης σε έναν καταρρέοντα κόσμο και στη χειρότερη χρηματιστήρια ρύπων, δασών, εθνικών δρυμών και ζώων υπό εξαφάνιση.

Βρισκόμαστε λοιπόν σε κεφαλοκλείδωμα πνιγμού από τον νεοφιλελεύθερο καπιταλισμό, με τον νεοφιλελευθερισμό να καθαγιάζει τη στρατιωτική σε βάρος μας βία και τον φιλελευθερισμό συνυπεύθυνο. Το ξεπέρασμα και η υπέρβασή του φιλελευθερισμού είναι λοιπόν αναγκαία για να ξεφύγουμε από το deadlock και να απελευθερωθούν δυνάμεις.

Γιατί κανείς και καμία δομή δεν περισσεύει πια στον αγώνα των επόμενων δεκαετιών. Έναν αγώνα όχι πια απλώς και μόνο για ελευθερία, ισότητα και δημοκρατία αλλά για τη συλλογική και ατομική μας επιβίωση, ημών και των λοιπών ειδών ζωής του πλανήτη.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ: Αναβολή 1o Fight Fascism Tournament | Θεσσαλονίκη

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ: Λόγω των παράλληλων διοργανώσεων μαχητικών αθλημάτων την ημερομηνία που επιλέξαμε για την διοργάνωση του Fight Fascism Tournament αποφασίσαμε την αναβολή του τουρνουά. Θα ακολουθήσει ανακοίνωση με την νέα ημερομηνία διεξαγωγής του Fight Fascism Tournament.

Announcement: Due to martial arts events happening the same time as the chosen dates for the Fight Fascism Tournament, we decided to postpone its organisation. An announcement will follow concerning the new dates of the Fight Fascism Tournament.

Text in english: About Fight Fascism Tournament / Text in italian: Sul Fight Fascism Tournament (Italian)

Φόρμα συμμετοχής/ Participation form

Το **1o Fight Fascism Tournament** θα λάβει χώρα στη Θεσσαλονίκη, 1-2 Ιούνη στον κοινωνικό χώρο Μικρόπολις και στον πολυχώρο WE. Η εκδήλωση θα διοργανωθεί για πρώτη φορά και θα περιλαμβάνει φιλικούς αγώνες σε διάφορα μαχητικά αθλήματα, καθώς επίσης και μία κεντρική εκδήλωση-συζήτηση. Επίσης, θα γίνει και σεμινάριο πάνω σε μαχητικό άθλημα, το οποίο θα ανακοινωθεί σύντομα.

Το FFT θα είναι ένα αυτοοργανωμένο εγχείρημα που ευελπιστεί να δώσει την ευκαιρία σε κάθε άτομο ανεξαρτήτως ηλικίας φύλου ή σεξουαλικότητας να συμμετάσχει στο τουρνουά και σε κάθε συνοδευτική εκδήλωσή του. Προσκαλούμε όλους τους αθλητές και τις αθλήτριες που επιθυμούν να συμμετάσχουν σε μια αθλητική διοργάνωση, η οποία αντιτίθεται στα παραμορφωμένα πρότυπα του επαγγελματικού αθλητισμού και τον φασισμό που παρατηρούμε να προσπαθεί να παραχθεί στον χώρο των μαχητικών αθλημάτων.

Στόχος του FFT είναι να συνεχίσει την παράδοση των αντιφασιστικών τουρνουά ανά την Ευρώπη, αλλά και της πόλης μας, σε μια εποχή που η αντιφασιστική δράση σε όλες τις πτυχές της καθημερινότητας και της ζωής μας, είναι απαραίτητη.

Σχετικά με το Fight Fascism Tournament:

Διοργανωτές: Το τουρνουά διοργανώνεται από ανοιχτή αυτοοργανωμένη συνέλευση με την υποστήριξη του Micropolis Kickboxing team και του αυτοοργανωμένου Α.Σ Απάλευτος.

Τοποθεσία και ημερομηνία διεξαγωγής:

1. Πολιτικές εκδηλώσεις: Κοινωνικός Χώρος Μικρόπολις.
2. Φιλικοί Αγώνες και σεμινάρια: Πολυχώρος WE

Συμμετοχή: Δικαίωμα συμμετοχής έχουν όλοι όσοι σέβονται τα περιεχόμενα και τα κίνητρα του τουρνουά. Απαραίτητη προϋπόθεση η ενασχόληση τουλάχιστον 1 έτους με το άθλημα

Στυλ πολεμικών τεχνών: Το τουρνουά φιλοξενεί όλα τα στυλ πολεμικών τεχνών στα οποία υπάρχει ενδιαφέρον και συμμετοχή (boxing, kick-boxing, kl, muay thai, brazilian jiu jitsu, grappling, mma)

Match making: Τα ζευγάρια προκύπτουν με βάση την πλησιέστερη αντιστοιχία κιλών και εμπειρίας των αθλητών. Γι' αυτό και παρακαλούμε οι αθλητές να τηρήσουν την ημερομηνία δηλώσεων συμμετοχής και τις πληροφορίες που θα ζητηθούν από τη διοργάνωση.

Ημερομηνία δηλώσεων: Οι δηλώσεις συμμετοχής θα κατατίθενται μέχρι το Σάββατο 25 Μαΐου, στην παραπάνω φόρμα συμμετοχής , για τη βέλτιστη και ακριβοδίκαιη οργάνωση των αγώνων.

Ζύγιση: Η ζύγιση θα γίνει το Κυριακή 2 Ιούνη στις 10:30 στον πολυχωρο WE. Η ζύγιση και μια πρώτη ιατρική εξέταση γίνεται για την επαλήθευση των στοιχείων των αθλητών γι' αυτό και τα στοιχεία πρέπει να είναι ρεαλιστικά και όχι φανταστικά. Επιτηδευμένα ή όχι λάθη στις δηλώσεις συμμετοχής αποτελούν απλά τροχοπέδη στην ομαλή ροή της διοργάνωσης.

Χρόνοι αγώνων:

boxing, kick boxing, k1 & muay thai: 3 x 2 min

mma: 2 x 4 min

brazilian jiu jitsu, grappling: 1 x 5 min

*αλλαγές μπορούν να γίνουν με τη σύμφωνη γνώμη των δύο αθλητών και της διοργάνωσης.

Κατηγορίες κιλών: -42 | -45 | -48 | -51 | -54 | -57 | -60 | -63,5 | -67 | -71 | -75 | -81 | -86 | -91 | -101 | +101

*παραβίαση των κατηγοριών θα γίνεται μόνο από τη διοργάνωση με τη σύμφωνη γνώμη των αθλητών για την επίτευξη ζυγαριών. Κριτήριο είναι πάντα η συμμετοχή των αθλητών και όχι ο αποκλεισμός τους με βάση συγκεκριμένες νόρμες.

Αποτέλεσμα: Οι αγώνες είναι φιλικοί χωρίς νικητή. Νικητής για εμάς είναι αυτός που ανεβαίνει στο ρινγκ. Στις κατηγορίες mma, Brazilian jiu jitsu & grappling έπειτα από υποταγή (tap) οι δυο αθλητές συνεχίζουν τον αγώνα χωρίς να διακοπεί. Χτυπήματα knock out δεν διακόπτουν απαραίτητα τον αγώνα αν δε συντρέχει ιατρικός λόγος. Έπειτα από 3 knock down σε όλο το παιχνίδι ο αγώνας θα διακόπτεται για την ιατρική ασφάλεια και περίθαλψη των αθλητών. Ο γιατρός και ο διαιτητής του αγώνα έχει το δικαίωμα κατά την κρίση του να διακόψει έναν αγώνα αν παραβιάζονται οι κανόνες της διοργάνωσης ή αν συντρέχει λόγος για την ασφάλεια των αθλητών.

Εξοπλισμός:

Οι αθλητές οφείλουν να έχουν τον εξής προσωπικό τους εξοπλισμό:

Γάντια, Μασελάκι, Μπαντάζ, Επικαλαμίδες, Σπασουάρ, Επιγονατίδες (k1), Επιαγκωνίδες (muay thai)

Οι αθλητές οφείλουν να τηρούν τους κανονισμούς σε σχέση με τον εξοπλισμό για την ασφάλεια τους.

Μαχητικό άθλημα

Νούμερο γαντιού

boxing

Το ελάχιστο 14 oz

kick boxing, k1

Το ελάχιστο 12 oz

muay thai

Το ελάχιστο 10 oz

**Οι αθλητές έχουν τη δυνατότητα να φορέσουν κάσκα για την ασφάλεια τους.*

Γωνία αθλητή: Στη γωνία του/της αθλητή/ριας επιτρέπεται να είναι ο προπονητής/τρια του και ένας βοηθός.

Οι αγώνες θα γίνουν στις 2 Ιουνίου. Για να μπορέσουμε να κάνουμε σωστά τα ζευγάρια των αγώνων, παρακαλούμε συμπληρώστε την online φόρμα συμμετοχής. Δεν θα γίνεται συμμετοχή εκείνη την ώρα. Για οποιαδήποτε πληροφορία επικοινωνήστε: fftournament19@gmail.com

Με αγωνιστικούς χαιρετισμούς,
Fight Fascism Tournament

F.F.T

**Fight Fascism Tournament
Salonica
1-2 June 2019**

Boxing-K1-Muay Thai-MMA

Discussion - Party: Micropolis Social Space

Seminar - Games: WE Thessaloniki

micropolis

Αναμνήσεις Γιάννη Ταμτάκου: Ο Μάης του '36 στη Θεσσαλονίκη

Μέσα από τις αναμνήσεις του εργάτη Γιάννη Ταμτάκου

“... Στις 9 Μαΐου του 1936 ξεσπάνε και τα γεγονότα της Θεσσαλονίκης. Στο καπνεργοστάσιο της Κομέρσιαλ οι εργάτες θέσανε στα τέλη Απριλίου τα αιτήματά τους στον εργοδότη, αυτός δεν τα δέχτηκε και προχώρησαν σε κατάληψη του εργοστασίου. Κλείστηκαν μέσα, έβγαλαν μαύρες και κόκκινες σημαίες και ζητούσαν τη συμπαράσταση των άλλων επαγγελματιών. Βέβαια το ΚΚΕ δεν ακολουθούσε πολιτική επέκτασης των απεργιών, αλλά οι εργάτες από το παρελθόν είχαν διαπαιδαγωγηθεί στο πώς να εξαπλώνουν μια απεργία, με τη στήριξη των άλλων εργαζόμενων που, μεταξύ άλλων, οργάνωναν και εράνους για ενίσχυση. Και πράγματι αυθόρμητα οι εργάτες ξεσηκώθηκαν σε απεργίες για συμπαράσταση των καπνεργατών -οι τσαγκαράδες, οι ραφτάδες, οι οικοδόμοι, οι μεταλλουργοί, οι αυτοκινητιστές- κι έγινε πανθεσσαλονικιώτικη η απεργία. Εκείνο τον καιρό δούλευα τσαγκάρης στο εργοστάσιο του Χρηστίδη. Το κατάστημα ήταν στην Εγνατία και το εργοστάσιο ήτανε στην οδό Δωδεκανήσου. Αλλά εμείς δουλεύαμε κατ’αποκοπή, δεν κάναμε μεροκάματο. Όση δουλειά βγάζαμε, όσα ζευγάρια ετοιμάζαμε, τόσα πληρωνόμασταν. Πολλές φορές δεν κοιμόμασταν κιόλας τη νύχτα. Βρισκόμασταν διαρκώς σε διέγερση, κάναμε συζητήσεις, κάναμε συγκεντρώσεις, κατά κλάδο καμμιά φορά, αλλά πηγαίναμε στο σπίτι. Εγώ βέβαια στο σπίτι πάντα επέστρεφα πολύ αργά.

... Σε μια λοιπόν από αυτές τις συγκεντρώσεις (με αφορμή την απεργία της Κομέρσιαλ), όπου ξεσηκώθηκε η εργατική τάξη της Θεσσαλονίκης, στη διασταύρωση των οδών Εγνατίας και Βενιζέλου, από το Ε’ αστυνομικό τμήμα (ακριβώς απέναντι από τα λουτρά ‘Παράδεισος’, τα οποία σήμερα δεν λειτουργούν) δίνει ο

αστυνομικός διευθυντής Γ. Ντάκος διαταγή κι ανοίγουν πυρ στους συγκεντρωμένους και σκοτώνουν οκτώ εργάτες, επειδή τάχα εμποδίζαμε την κυκλοφορία! Αυτοί σάμπως δεν εμποδίζουν την κυκλοφορία, όταν κάνουν τις παρελάσεις και τις γιορτές τους; Όμως από το κράτος προέρχεται η τρομοκρατία.

Δεν βρέθηκα μέσα στους πυροβολισμούς, ήμουν στην οδό Σολωμού, σκότωσαν στην αρχή έξι-επτά από τους συγκεντρωμένους, αργότερα σκότωσαν στη γωνία Αντιγονιδών και Εγνατίας μια καπνεργάτρια, την Αναστασία Καρανικόλα, μπρόστα σ' ένα περίπτερο. Μεταξύ των νεκρών ήταν και ο Τάσος Τούσης, ένας εργάτης από το Ασβεστοχώρι στις επιδιορθώσεις αυτοκινήτων, που τον σκότωσαν στη Συγγρού. Εκείνη την ώρα, αρχίζουν να χτυπάν οι καμπάνες και να καλούν τον κόσμο σε συναγερμό. Οι χωροφύλακες όμως συνεχίζουν και παρακάτω το έργο τους και σκοτώνουν άλλους τέσσερις-πέντε, μεταξύ αυτών και γυναίκες. Τελικά οι σκοτωμένοι είναι δώδεκα με δεκατρείς και οι τραυματίες γύρω στους τριακόσιους.

Τα γεγονότα αυτά προκάλεσαν τέτοια έξαψη που έβλεπες να κατεβαίνουν απ' όλες τις συνοικίες αυθόρμητα άνδρες και γυναίκες και παιδιά και να πετροβολούν τους χωροφύλακες με σκοπό να τους αποδεκατίσουν. Καταφέραμε, δηλαδή, με τα λίγα μέσα που είχαμε στα χέρια μας, με πέτρες, με ξύλα, κ.λ.π. να κλείσουμε τους χωροφύλακες μέσα στα αστυνομικά τμήματα και στο Διοικητήριο. Το κακό είχε παραγίνει και χιλιάδες κόσμος κατέβαινε πια στους δρόμους.

Εμείς αποτελούσαμε τη μειοψηφία, πλειοψηφία ήταν το ΚΚΕ. Εμείς όμως είμαστε που ρίξαμε το σύνθημα να βάλουν φωτιά στα τμήματα, να κάψουν τους χωροφύλακες και γι' αυτό το λόγο χαρακτηριστήκαμε από το ΚΚΕ προβοκάτορες, αφού αυτοί δεν θέλαν κάτι τέτοιο. Ενώ στην αρχή ξεσήκωσαν κάπως τους εργάτες, όταν η απεργία πήρε ανεξέλεγκτες διαστάσεις, άρχισαν να μαζεύονται και να προσπαθούν να την αναχαιτίσουν...

Την επόμενη μέρα, στην κηδεία των θυμάτων, οι χωροφύλακες ήταν τρομοκρατημένοι, κλεισμένοι στα σπίτια τους και μέσα στα

τμήματα. Ο στρατηγός του Γ' Σώματος Στρατού, ο Ζέππος, είδε ότι όταν έφερε τους στρατιώτες της Θεσσαλονίκης για να μας διαλύσουν, οι στρατιώτες συναδελφώθηκαν κι αγκαλιάζονταν με τον κόσμο. Το μίσος ήταν κατά των χωροφυλάκων. Κατάλαβε ότι τίποτα δεν θα κατάφερνε με δαύτους. Η κατάσταση είχε περάσει πλέον στα χέρια των εργατών. Μόνο που δυστυχώς δεν βαδίζαμε στη σωστή κατεύθυνση..."

Από το βιβλίο του Γιάννη Ταμτάκου *"Αναμνήσεις μιας ζωής στο εργατικό κίνημα"*, εκδόσεις Κύκλοι Αντιεξουσίας, Θεσσαλονίκη 2003.

Το παρόν απόσπασμα δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα Βαβυλωνία Τεύχος 7, Μάιος 2004.

Κρυστάλλινη Παρτίδα

Του Γιώργου Παπαχριστοδούλου

Το παρακάτω διήγημα συμμετείχε στον διαγωνισμό δημιουργικής γραφής που διοργάνωσε η Καμπάνια «Ε, όχι και το νερό» (Θεσσαλονίκη), σε συνεργασία με την Κριτική Επιτροπή και την Περιφερειακή Ένωση Δήμων Κεντρικής Μακεδονίας.

Εκβολές του Αυγούστου και η παράσταση έρρεε στο Ρι ντελ Ω. Οι θερινές ονειρώξεις μεταξύ άμμου και σελήνης μαζί με εκείνη την αναπόφευκτη προσμονή του φθινοπώρου κινούσανε τον μύλο με τις κουβέντες, τα γέλια, τις ματιές. «Μπαίνουμε στον Υδροχόο και θα ανάψουμε φωτιές / οι καιροί...» και δώσ' του τσουγκρ!

Όταν το ασημένιο φως καθρεφτίστηκε στην αρμύρα, εκείνη, κουρντισμένη από το μεσημέρι, όσο κοιτούσε το μακρόστενο κρύσταλλο να στέκεται άδειο, στεγνό, ανέγγιχτο, το ξεστόμιζε,

αφήνοντας ένα αχ να φύγει από την άκρη των ρόδινων χειλιών: «Δεν φάνηκε...». Ο κύριος Μίμης, συμπαθών του «συλλέκτη», όπως τον φωνάζανε στο καφενείο, εγκατέλειψε τότε το ταξίδι με τις πενιές και πλησίασε.

Αργά χτες, τον είχε συναντήσει να μονολογεί στην απάνω πόλη, μεταξύ της κόκκινης κρήνης και του μπαλκονιού της. Μα πουθενά νερό; Πουθενά; Βαταλαλούν οι βάτραχοι αυτόν τον μήνα, βαταλαλάνε και οι εραστές!

Στο μισοφέγγαρο ο κύριος Μίμης, παρακολούθησε τη συνέχεια: αφού ταλαντεύτηκε μεταξύ φυγής και εμφιάλωσης, ο «συλλέκτης» το αποφάσισε. Επισκέφτηκε το παρακείμενο μηχανήμα πώλησης χυμών-αναψυκτικών, έριξε με φανερή απέχθεια το πενηντάλεπτο στη σχισμή, γέμισε το κρύσταλλο. Ας είναι -στοχάστηκε- το νερό είναι νερό. Όταν ξυπνήσω, θα διυλίσω το σημαίνον και το σημαυνόμενο.

Ωστόσο, άργησε να επιστρέψει. Κάτι τον ρουθούνιζε. Περπάτησε πέρα από τον πύργο, βούτηξε μήπως ανακουφιστεί. Τίποτα. Δεν θυμόταν τι απέγινε το πλαστικό. Το παράτησε στο περβάζι, κάτω από τις πουά κουρτίνες ή το πέταξε στον κάδο ανακύκλωσης όταν εκείνο το νιαούρισμα πάνω στο δέντρο τον τρόμαξε επιταχύνοντας τις κινήσεις του;

Στην πρώτη περίπτωση η παρτίδα θα έχανε το νόημα μιας εξευγενισμένης αγνότητας, με το οποίο έντυνε τόσο καιρό τα πράγματα. Στη δεύτερη, με το ίχνος ενός προσωρινού ηθικού συμβιβασμού να έχει απομακρυνθεί, οι επόμενες κινήσεις στα τετράγωνα του άσπρου μαύρου αποκτούσαν μια επιπλέον γοητεία.

Τίποτε από τα παραπάνω δεν απασχολούσε τη Μνήμη. Πριν ξεκινήσει, έβαλε το γιασεμί στο βάζο του γραφείου, άδειασε το ποτήρι, το μετέφερε ως το ντελ Ω. Όταν ο κύριος Μίμης της επιβεβαίωσε εκείνο που ευθύς εξαρχής είχε αντιληφθεί από την άνοιξη, η υπόθεση πήρε τον δρόμο της.

Αφού ο «συλλέκτης» επιτέλους εμφανίστηκε, κάθε μεσημέρι τον περίμενε το άδειο κρύσταλλο. Εκείνη; Αμίλητο νερό. Το παιχνίδι

συνεχίστηκε μέχρι εκείνο το πρωινό που τα πρωτοσέλιδα ανακοίνωσαν ότι οι κρήνες της πόλης θα αποκατασταθούν και θα λειτουργήσουν ξανά. Και αφού τα διλήμματα του «συλλέκτη» τα απαντούσε η πραγματικότητα, η Μνήμη είχε γυρίσει την παρτίδα.

Ideology and the Saturation of Time and Space

Yavor Tarinski

“Time and space are modes by which we think and not conditions in which we live”

Albert Einstein[1]

One of the first political groups that initiated a more complex **critique on ideology** was the Situationist International. They defined it as a doctrine of interpretation of existing facts[2], i.e. certain type of analysis, developed in specific politico-historic context, that have internalized the latter's temporal and spatial characteristics completely. In this way ideologies are meant to present every other contextual reality (no matter how different) in the light of their initial environment.

Thus cultural and racial superiority (based on pseudo-scientific theories from the past) remains as relevant as ever for heavily ideologized fascist trends, despite the immense scientific body of proofs that disband their theories. The **industrial proletarian worker** (of the 18th and 19th century industrial Western Europe) remains the main actor for genuine social change for many of the first-world leftists, despite the fact that their societies have long entered into a post-

industrialist era of service-oriented economies. Space and time are thus being saturated by ideology, which prevents the recognition of alterations in temporality and spatiality.

Friedrich Nietzsche, in his work *Dawn of Day*, notes the similarities between Christianity and the radical ideologies of his period, regarding their attitude towards time[3]. According to him many on the Left, just like priests, preach among the oppressed for a future without oppressors. But like the mythical for Christians “day of judgment”, socialist and other “revolutionary” utopias are eternally delayed. Nietzsche concludes that these ideologies ask you to be prepared and nothing more, waiting for something external, but otherwise you continue to live in the same way as you had lived before.

In similar manner, the situationists proclaimed ideologies to have long been dead[4], since their effect saturates time and space, lacking essentially any vibrancy. The Situationist International maintained a philosophical opposition to every ideology, because it serves to **sterilize everyday life**. For them, ideologies are the despotism of a social fragment imposing itself as pseudo-knowledge of a frozen totality, as a totalitarian worldview.

Every ideology, regardless of its philosophical base, tends, like everything else in capitalist society, to rigidify, become fetishised and turn into one more thing to be passively consumed.

In order for real life activity to continually experiment and correct itself, i.e. to remain vibrant, it must not be ideologized, otherwise it will only have an illusory character that pushes the past and present into a cycle of *déjà vu*, making the notion of future meaningless. In other words, ideology tends to sterilize the present, subordinating it to the past, while excluding the future. This illusory character is evident from Guy Debord’s magnum opus *The Society of the*

Spectacle, where he argues that ideology is being *legitimated in modern society by universal abstraction and by the effective dictatorship of illusion*. [5]

Levels of Ideology

There are several levels on which ideology affects social and collective perceptions of space and time. According to the analysis of Cornelius Castoriadis, developed in his critique of Marxism, we can detect two such levels: of the established power and of the political sect. In both of them he detects problems that arise when one tries to gauge real activities after the mythical standards of a certain ideology:

1. When ideology serves as the official dogma of an established power in a country, it is a tool for this authority to conceal reality and to justify its policies, no matter what its actions are. Socialist states from the past, for example, claimed that they strive towards social equality and classless society, while simultaneously creating an all-powerful class of party functionaries and strengthening the authority of the already existing state bureaucracy. Signs and symbols were placed around public spaces, as a reference to supposedly ongoing Revolution, at a time when authoritarian counterrevolution was actually raging, with temporality and spatiality having been saturated artificially by the socialist ideology of the state. The same is happening today with the capitalist system. Its ideological veil presents it as the kingdom of diversity, individuality and freedom, while in practice we witness uniformity on a global scale and the merger of state and private sector. Ideological phrases such as “global village” [6] (neoliberal globalization) and “end of history” (Fukuyama) indicate, in the former case, that all space has become known to us and there is nothing new to be discovered since all has come under the same order, while the latter refers to the

inalterable temporal character of the current situation.

2. Ideology, as the doctrine of a multitude of political sects, is the self-evident, self-justifying reason for small groups to act in a certain way. By abiding to a certain ideological purity, such sectarian collectivities voluntarily abdicate from public affairs, as a result of the conception of space and time they have adopted. Their temporality and spatiality has been saturated by their ideology, and new developments in society are being faced with hostility as they appear foreign to their non-contextual analysis. Due to this, groups that claim to be fighting for social emancipation disconnect their political activity from the ongoing social processes, entrapping themselves instead in a past-without-a-future, thus ceasing to be essentially revolutionary. The attempts to gauge real activities after the mythical standards of a certain ideology most often leads to political inaction.

Direct democracy versus Ideology

French philosopher Claude Lefort argues that *[w]hile ideology emerges from within the social order, ideology dissimulates and conceals the conflicts that ensue from the internal divisions of the social. The discourse on the social can maintain its position of being external to its object only by presenting itself as the guarantor of the rule which attests, by its very existence, to the embodiment of the idea in the social relation.*[7]

Direct democracy on the other hand, as a non-hierarchical project that is antithetic to the oligarchic order of political representation, breaks with the symbolic closure that is typical of modern ideologies (which seek to incarnate rationality and appear to be immanent in the social order) and pre-modern religions (that present the social order as deriving from some extra-social source, or as german-american historian Ernst Kantorowicz puts it – monarchies were *the*

embodiment of two orders of reality: the transcendent (or divine) and the immanent, that is, the king 'gave society a social body[8]).

Direct democracy is a political form that creates public space and time, since it allows for **constant interrogation and self-instituting** to take place. Instead of concealing internal clashes within society, as ideologies do, direct democracy is based on what Jacques Ranciere calls *dissensus* – an activity that cuts across forms of cultural and identity belonging and hierarchies between discourses and genres, working to introduce new subjects and heterogeneous objects into the field of perception.[9] This does not mean that such democratic project is nihilistic or institutionless; on the contrary, it is essentially the constant self-institution of society itself which allows to wide deliberation and exchange of ideas and opinions to be constantly taking place.

In other words, direct democracy is the creation of a different relation of society with its past, present and future, a new relation with its traditions based on critical reflection and re-creation, and, as Castoriadis suggests, *the emergence of a dimension where the collectivity can inspect its own past as the result of its own actions, and where an indeterminate future opens up as domain for its activities.* [10] It creates a new public space of social deliberation and political decision-making, where power belongs to all, while also establishes a temporality that is grounded in the present, but also directed at the collective creation of the future, without metaphysical reassurances of a religious or ideological eternity.

Direct democracy is incompatible with ideology, since the social order and the conflicts that may emerge from the grassroots of society are interlinked. There is not a separated source of power that can conceal itself. This is due to the democratic contradiction observed by Lefort, according to which democracy is the power of the people and the 'power

of nobody', because power cannot be identical or 'consubstantial' with a particular individual or group.[11]

Conclusion

Danish philosopher Søren Kierkegaard has said that:

***A revolutionary age is an age of action; ours is the age of advertisement and publicity.** Nothing ever happens but there is immediate publicity everywhere. In the present age a rebellion is, of all things, the most unthinkable. Such an expression of strength would seem ridiculous to the calculating intelligence of our times. On the other hand a political virtuoso might bring off a feat almost as remarkable. He might write a manifesto suggesting a general assembly at which people should decide upon a rebellion, and it would be so carefully worded that even the censor would let it pass. At the meeting itself he would be able to create the impression that his audience had rebelled, after which they would all go quietly home—having spent a very pleasant evening.*[12]

His words are, more than ever, abreast with our times. Populist ideologies have created the illusion for whole nations that they are rebelling through their vote for far-right or far-left parties and leaders: from Trump in the USA, through Victor Orban in Hungary, until the Coalition of the Radical Left (SYRIZA) in Greece. Such new governments dress the **old normality** in certain ideological mantle, leading in turn to increased popular cynicism. Unfortunately, among the enemies of the current capitalist nation-states there is still the tendency of embracing ideologies. The groups they form tend to prefer to relive historical events instead of daring to attempt to alter the future and rethink the past.

For the renewal of a truly revolutionary project, there is the need to rethink our perception of time and space: to not be afraid to live in the present and participate in the formation of the future, but also drawing on the lessons from (and

rethinking) the past. For this reason the project of direct democracy appears to be truly revolutionary, unlike the pseudo post-ideological discourse of neoliberalism, which still draws heavily on ideological concealment of boiling social conflicts. Only by incorporating the project of direct democracy into our struggles and visions we can go beyond the current saturation of time and space.

References:

[1] Aylesa Foresee: *Albert Einstein: Theoretical Physicist* (New York: Macmillan, 1963) p81

[2] Situationist International: *Internationale Situationniste #1*, Knabb, p45

[3] Shahin: *Nietzsche and Anarchy: Psychology for Free Spirits, Ontology for Social War* (Croatia: Elephant Editions/Active Distribution, 2016) p67

[4]
<https://libcom.org/library/internationale-situationiste-8-article-6>

[5] Guy Debord: *Society of the Spectacle* (Canberra: Treason Press, 2002) p55

[6]
<https://pdgc2015a.wordpress.com/2015/11/13/globalisation-is-the-world-becoming-a-global-village-2/>

[7] Vrasidas Karalis: *Cornelius Castoriadis and Radical Democracy* (Leiden: Brill, 2014) pp208-209

[8] Ernst Kantorowicz: *The King's Two Bodies: A Study of Medieval Political Theology* (Princeton: Princeton University Press, 1957)

[9] Jacques Rancière: *The Thinking of Dissensus: On Politics and Aesthetics*, (London: Continuum, 2011) p.2

[10] Cornelius Castoriadis: *The Castoriadis Reader* (D.A.Curtis, Ed., Oxford: Blackwell, 1997) p.281

[11] Claude Lefort: *The Political Form of Modernity* (Oxford: Mit Press Ltd, 1986) p.279

[12] Søren Kierkegaard: *The Present Age* (New York: Harper Torchbooks, 1962) p.2

Αναπηρία: Ένα Βαθύ Κοινωνικό Ταξικό Ζήτημα

Του Δημήτρη Αργυρού

Γενικός Γραμματέας Σωματείου ΑμεΑ Ιωαννίνων, συγγραφέας

(Η παρακάτω ομιλία του Δημήτρη Αργυρού, κοινωνικού αγωνιστή και συνδικαλιστή, δόθηκε στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Αλιμούρα στο πλαίσιο της εκδήλωσης «Πόλη, προσβασιμότητα και οι αγώνες των ΑμεΑ» που διοργανώθηκε από την Χειρονομία Α.Κ. στις 19/4/2019)

Φίλες και φίλοι, αγαπητές συναγωνίστριες και συναγωνιστές ευχαριστώ τον Ε.Κ.Χ. Αλιμούρα για την πρόσκληση να μιλήσω για ένα θέμα που με προβληματίζει και με πονάει. Να μιλήσω για ένα θέμα με το οποίο δεν πολυασχολείται ο χώρος της επαναστατικής Αριστεράς, ο χώρος της Αναρχίας, ο χώρος της Αντιεξουσίας, και για αυτόν τον λόγο με εκπλήσσει ευχάριστα η πρωτοβουλία που πήρε ο Ε.Κ.Χ. Αλιμούρα. Να μιλήσω για το ζήτημα των ΑμεΑ και το ζήτημα της πρόσβασης στον χώρο, για το ζήτημα της πρόσβασης γενικά.

Στο πρώτο μέρος της παρουσίασης θα αναφερθώ σε ένα γενικό θεωρητικό πλαίσιο σε σχέση με την πρόσβαση και την προσβασιμότητα, σε σχέση με αυτό που λέγεται ιατρικό και κοινωνικό μοντέλο για την αναπηρία. Στο δεύτερο μέρος θα κάνω μια αναφορά στην προσωπική μου εμπειρία ως ΑμεΑ και ως μέλος του αναπηρικού κινήματος. Και στο τρίτο μέρος θα παρουσιάσω μια σειρά από αιτήματα που είναι αναγκαίο να γίνει πρόγραμμα διεκδίκησης των ΑμεΑ και των κοινωνικών κινημάτων.

A. Θεωρητικό πλαίσιο

Φίλες και φίλοι, να μου επιτρέψετε να ξεκινήσω από εκεί που θα έπρεπε να ολοκληρώσω.

Φίλες και φίλοι, σκεφτείτε την εικόνα μιας ελεύθερης δημοκρατικής κοινωνίας με ελεύθερους και ώριμους πολίτες που διδάσκονται την πολιτική αρετή. Μιας ελεύθερης κοινωνίας που αυτοκυβερνάται από αυτούς τους ώριμους και ελεύθερους πολίτες, μιας ελεύθερης δημοκρατικής πολιτείας όπως την φαντάστηκε ο σοφιστής Πρωταγόρας. Αν υπήρχε μια τέτοια ελεύθερη δημοκρατική κοινωνία, μια τέτοια ελεύθερη δημοκρατική πολιτεία με ώριμους ανθρώπους, δεν θα πάρκαραν στα αναπηρικά πάρκινγκ ή στις διαβάσεις πεζών, δεν θα χρειάζονταν ο κάθε πολίτης να έχει και έναν μπάτσο πάνω από το κεφάλι μας για να εφαρμόζονταν οι νόμοι.

Σε μια τέτοια ελεύθερη δημοκρατική κοινωνία, μια τέτοια ελεύθερη δημοκρατική πολιτεία, η αναπηρία και οι ανάπηροι δεν θα αντιμετωπίζονταν ως βάρος, ως μια δύσμορφη κατάσταση πραγμάτων. Οι ανάπηροι και η αναπηρία δεν θα αντιμετωπίζονταν ως μια ανωμαλία, δεν θα αντιμετωπίζονταν ως ένα ιατρικό ζήτημα, ως ένα ατομικό ιατρικό ζήτημα.

Θα αντιμετωπίζονταν κοινωνικά, ως η ευθύνη της ελεύθερης δημοκρατικής κοινωνίας να προσφέρει πραγματική ισότητα πρόσβασης σε όλους τους πολίτες.

Και για να προσφέρει πραγματική ισότητα πρόσβασης σε όλους τους πολίτες θα πρέπει να διαμορφωθούν αυτές τις συνθήκες έτσι

ώστε τα ΑμεΑ, να έχουν την ισότητα πρόσβασης, έτσι ώστε όλοι οι πολίτες -ΑμεΑ και μη- να ξεκινούν από την ίδια ευθεία.

Μα θα μου πείτε δεν υπάρχουν ευρωπαϊκές πόλεις, ευρωπαϊκές χώρες, που δεν είναι ελεύθερες και δημοκρατικές όπως θα ήθελες, αλλά σέβονται τα ατομικά δικαιώματα των ΑμεΑ; Ή τουλάχιστον αυτό δείχνει η μεγάλη εικόνα ή αυτό προπαγανδίζουν τα κυρίαρχα ΜΜΕ;

Ναι, υπάρχουν κοινωνίες, ναι, υπάρχουν πολιτείες και κράτη που οι νόμοι και θεσμοί λειτουργούν πιο καλύτερα από την αγαπημένη Βαλκανιάδα μας.

Είναι οι ίδιες κοινωνίες που με την ίδια πίστη στους νόμους και τους θεσμούς, στήριξαν τα πειράματα ευγονικής, που στείρωναν ΑμεΑ, που στήριξαν τους ναζί, στήριξαν και στηρίζουν τον ρατσισμό απέναντι στους πρόσφυγες, τους μετανάστες και τους φτωχούς.

Είναι οι ίδιες οι κοινωνίες, οι ίδιοι αυτοί οι ταξικοί θεσμοί που αποκλείουν τους φτωχούς, ιδιαίτερα αυτούς που ανήκουν στις παλιές αποικίες, και τους στέλνουν στον ισλαμικό ριζοσπαστισμό, που τους στέλνουν στο ISIS και στην Αλ Κάιντα.

Με βάση τα παραπάνω, σε ένα συνολικότερο επίπεδο στις θεωρίες για την αναπηρία κυριαρχεί η αντίθεση **μεταξύ ιατρικού και κοινωνικού μοντέλου**.

Στο ιατρικό μοντέλο η αναπηρία είναι ατομικό ζήτημα, ένα ατομικό πρόβλημα υγείας, ένα ατομικό ζήτημα σωματικής ή ψυχικής ανικανότητας. Με την κοινωνία, την πολιτεία, να παρεμβαίνει επικουρικά στο άτομο ή στην οικογένεια, που έχει το πρόβλημα υγείας.

Στο κοινωνικό μοντέλο το πρόβλημα δεν είναι η ατομική ανικανότητα, δεν είναι η αναπηρία του ατόμου, αλλά είναι η ανικανότητα, η αδιαφορία, η αβλεψία, η αδιαφορία, ο ρατσισμός και τα στερεότυπα που παράγει και αναπαράγει η κοινωνία, η πολιτεία, το σύστημα γενικά και ειδικά. Για το κοινωνικό

μοντέλο το ζητούμενο, το στοίχημα, είναι να υπάρχει μια ισοτιμία πρόσβασης, το ζητούμενο, το στοίχημα, είναι να άρουμε, να υπερβούμε το θεσμικό, το κοινωνικό και το πολιτικό πλαίσιο που αποκλείει τους ΑμεΑ.

Πόσο μάλλον που σήμερα υπάρχουν οι τεχνικές, οι τεχνολογικές, δυνατότητες να διαμορφωθεί αυτή η ισότητα στην πρόσβαση για όλους τους πολίτες.

Το ζήτημα δεν είναι τεχνικό, δεν είναι η απουσία τεχνολογικών προϋποθέσεων, είναι βαθιά κοινωνικό, βαθιά πολιτικό, είναι η παραγωγή αυτών των συνθηκών, αυτών των δυνατοτήτων ισότητας πρόσβασης στα ΑμεΑ και στις οικογένειές τους.

Το ζήτημα των ΑμεΑ δεν είναι ζήτημα ατομικών δικαιωμάτων, δεν είναι μόνο ζήτημα ατομικών δικαιωμάτων, είναι ζήτημα κοινωνικών δικαιωμάτων, δικαιωμάτων που συσχετίζονται με το κυρίαρχο κοινωνικό ζήτημα.

Σκεφτείτε μόνο να υπάρχουν ΑμεΑ που είναι φτωχοί, η πλειοψηφία των ΑμεΑ ανήκει στις κατώτερες κοινωνικές τάξεις, ανήκουν στα φτωχά λαϊκά στρώματα. Ή σκεφτείτε να έχουμε -που έχουμε- ΑμεΑ πρόσφυγες και ΑμεΑ μετανάστες.

Το 10% του γενικού πληθυσμού ανήκει στην κατηγορία των ΑμεΑ, και μαζί με τις οικογένειές τους το ποσοστό φτάνει στο 20%. Αυτό το 10%, το 20% ανήκει σε όλα τα κοινωνικά στρώματα, ανήκει σε όλες τις κοινωνικές τάξεις. Και κατά συνέπεια δεν έχουν όλα τα ΑμεΑ, όλοι, τα ίδια προβλήματα πρόσβασης.

Υπάρχουν ΑμεΑ και οικογένειες ΑμεΑ, που λόγω οικονομικής και ταξικής θέσης δύνανται να πληρώσουν για την πρόσβασή τους και για την αυτόνομη και ανεξάρτητη διαβίωση. Υπάρχουν όμως και ΑμεΑ, υπάρχουν και οι οικογένειες ΑμεΑ, που δεν δύνανται να πληρώσουν.

Ενώ σε μια βαθιά ταξική κοινωνία είναι λογικό και η πλειοψηφία των ΑμεΑ και των οικογενειών τους να ανήκει στις κατώτερες λαϊκές τάξεις, ανήκουν στην εργατική τάξη, στα μικροαστικά

στρώματα, ανήκουν στα μεσοστρώματα. Για αυτόν τον λόγο οι παρεμβάσεις για τη δημιουργία μιας ελεύθερης, απρόσκοπτης και ανεμπόδιστης πρόσβασης, καθώς και της δημιουργίας συνθηκών μιας αυτόνομης και ανεξάρτητης διαβίωσης, πρέπει να έχουν σε έναν μεγάλο βαθμό έναν καθολικό χαρακτήρα.

Ας σημειωθεί πως το ζήτημα της πρόσβασης, σε σχέση με την αυτόνομη και ανεξάρτητη διαβίωση, δεν αφορά μόνο την κυκλοφορία στον χώρο και στην πόλη. Αφορά την πρόσβαση στον χώρο, στα κοινωνικά αγαθά, στην εργασία, στον πολιτισμό, στην υγεία, στην εκπαίδευση και την παιδεία.

Ενώ το ζήτημα της πρόσβασης στον χώρο και στην πόλη δεν αφορά μόνο τα ΑμεΑ και τις οικογένειές τους, αλλά αφορά όλα τα εμποδιζόμενα άτομα. Άτομα της τρίτης ηλικίας, έγκυες, γυναίκες με καρότσια και παιδιά, παιδιά, προσωπινά ΑμεΑ, τοξικομανείς. Αφορά και υπερβαίνει -κατά περίπτωση- το 40% του γενικού πληθυσμού.

Β. Η εμπειρία μου ως ΑμεΑ και ως μέλος του αναπηρικού κινήματος

Ως ΑμεΑ, ως μέλος της αναπηρικής κοινότητας, έχω βιώσει άπειρες μορφές και εκδοχές απόρριψης, αποκλεισμού και κοινωνικού ρατσισμού.

Η αγωνιστική μου διάθεση ήταν πάντα μια ασφαλής στάση που με οδηγούσε σε κέρδη. Όπως συνέβη και πρόσφατα με την απόπειρα της διαγραφής μου από το μεταπτυχιακό του ΦΠΣ.

Όπως συνέβη και παλαιότερα με την περίπτωση του ΞΕΝΙΑ, του αγώνα ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του ΞΕΝΙΑ, που η συμμετοχή μου, η στοχοποίηση μου ως αγωνιστή του κινήματος απέκτησε και έναν χαρακτήρα μισοαναπηρισμού.

Από την άλλη πλευρά, γυρνώντας πίσω στο σχολείο δεν θυμάμαι ρατσιστικό σχόλιο απέναντι μου. Ή δεν υπήρξε, που δύσκολα να μην υπήρξε έστω και ως χαζό αστείο μεταξύ παιδιών, ή το έθαψα στο ασυνείδητο ή δεν τους επέτρεψα να εκδηλωθεί.

Τα στερεότυπα και τον μισοαναπηρισμό δεν τον έχουν μόνο οι άλλοι, τον κουβαλούμε και εμείς ως ΑμεΑ, τον κουβαλούν οι οικογένειές μας. Λογικό σε έναν βαθμό, σε ένα τέτοιο ανοικτό ή κρυφό ρατσιστικό περιβάλλον. Και εγώ έκανα αρκετά χρόνια να το αποβάλω ή καλύτερα να το αντιμετωπίσω, σε κάθε περίπτωση όμως ακόμη και με τον τσαμπουκά δεν επέτρεπα διακρίσεις, έναν ιδεολογικό, πολιτικό και οντολογικό τσαμπουκά.

Χρειάζεται να έχεις, να έχουμε, ένα ευρύ ανοικτό διαλεκτικό πνεύμα, μια μεγάλη καρδιά, να εργαζόμαστε με τον εαυτό μας και με τους άλλους, για να υπερβούμε τα στερεότυπα και τον μισοαναπηρισμό.

Με αυτό το μαχητικό πνεύμα δουλεύω και στο αναπηρικό κίνημα στα πλαίσια ενός συλλόγου που έχει να αντιμετωπίσει μια πόλη που είναι εχθρική στα ΑμεΑ.

Σε μια πόλη όπου οι όποιες παρεμβάσεις για τα ΑμεΑ έχουν γίνει κυρίως στο κέντρο και κυρίως για να εξυπηρετήσουν το εμπορικό και τουριστικό κεφάλαιο.

Για αυτόν τον λόγο, οι παρεμβάσεις -ακόμη και στο κέντρο- είναι μερικές, είναι αποσπασματικές και δεν ολοκληρώνονται. Πχ. διαβάσεις αναπήρων, διαβάσεις για αναπηρικά αμαξίδια, που υπάρχουν στη μια μεριά του δρόμου και δεν υπάρχουν στην άλλη, οδεύσεις τυφλών που πέφτουν πάνω σε περίπτερα ή που τις καταλαμβάνουν τα τραπεζοκαθίσματα των καφέ.

Τα πράγματα για τους ΑμεΑ στις γειτονιές της πόλης είναι ακόμη χειρότερα, είναι τραγικά. Άπειρες φορές έπεσα ή πήγα να πέσω στα πεζοδρόμια της Καλούτσιανης και όχι μόνο στην αγαπημένη μου Καλούτσιανη.

Είναι ολοφάνερη η εικόνα εγκατάλειψης που υπάρχει του δημόσιου κοινού χώρου τόσο από τον δήμο, όσο και από τους πολίτες που δεν αναγνωρίζουν αυτό τον χώρο ως δικό τους χώρο.

Αυτό δείχνει πως ένας δημόσιος χώρος, ένας κοινός χώρος, δεν υπάρχει αντικειμενικά, υπάρχει στον βαθμό που οι πολίτες

αναγνωρίζουν και υπερασπίζονται τον δημόσιο, κοινό χώρο.

Σαν σωματείο ΑμεΑ, σε αυτές τις συνθήκες, επιχειρήσαμε: α) να αναδείξουμε τη συνολική εικόνα των ΑμεΑ, β) να παρέμβουμε σε οποιοδήποτε ζήτημα έπαιζε για τα ΑμεΑ, γ) να επιλύσουμε όποια προβλήματα μπορούσαν να επιλυθούν.

Η σημαντικότερη επιτυχία μας είναι η πρώτη θέση στη δημοτική διαβούλευση **με την υποστήριξη και τη δημιουργία ενός πεζοδρομίου απόλυτα προσβάσιμου για τα ΑμεΑ**, ενός πεζοδρομίου που θα ξεκινά από το δημαρχείο και θα τελειώνει στην ΟΑΣΗ. Ενόσ πρότυπου πεζοδρομίου, όπως θα έπρεπε να ήταν όλοι οι πεζόδρομοι, οι δρόμοι και οι πλατείες της πόλης μας.

Όχι πως αυτό το πρότυπο πεζοδρόμιο θα λύσει το πρόβλημα, αλλά θα αποτελέσει το **ενεργό παράδειγμα** για το πώς δύναται -αν υπάρχει η πολιτική βούληση- να γίνουν οι δομές της προσβασιμότητας.

Γ. Πρόγραμμα διεκδίκησης

Όπως τόνισα και πιο πάνω τα ζητήματα των ανάπηρων και των οικογενειών τους, συσχετίζονται άμεσα με το κοινωνικό ζήτημα, άμεσα με το οικονομικό ζήτημα.

Τα ζητήματα των ανάπηρων και των οικογενειών τους τέμνονται από έναν βαθύ ταξικό διαχωρισμό που απέκλειε μεγάλα τμήματα του πληθυσμού, αναπαράγοντας -έμμεσα και άμεσα- ρατσιστικά στερεότυπα.

Σε καιρούς οικονομικής άνθησης, οικονομικής ανόδου, το ζήτημα της αναπηρίας αντιμετωπίζεται κυρίως από το κράτος πρόνοιας, κάτι που δεν συμβαίνει σε εποχές κοινωνικής και οικονομικής κρίσης. Σε αυτές τις εποχές σαν τη δική μας, η φιλανθρωπία μπορεί να δώσει μια απάντηση, η αποτελεσματική λύση όμως βρίσκεται στον αγώνα των ίδιων των ΑμεΑ, των οικογενειών τους, σε συνεργασία με το κοινωνικό, λαϊκό και εργατικό κίνημα.

Είναι ζητούμενο, είναι αίτημα προς διεκδίκηση, αίτημα αγώνα

και όχι διαχείρισης, από τα κοινωνικά κινήματα:

Η οικονομική και εργασιακή εξασφάλιση στους ΑμεΑ και τις οικογένειές τους. Δωρεάν και απρόσκοπτη πρόσβαση σε υγεία και παιδεία.

Ενίσχυση της ειδικής αγωγής και της παράλληλης στήριξης, τόσο σε υλικό, σε ανθρώπινο υλικό με μόνιμες θέσεις εργασίας, όσο και σε οπτική, επιστημονική και πολιτική οπτική, για το πώς δύναται να λειτουργήσει η ειδική αγωγή.

Μια πόλη που θα είναι προσβάσιμη στα ΑμεΑ. Με διαβάσεις πεζών που θα είναι προσβάσιμες. Με φανάρια και οδεύσεις που θα βοηθούν όσους έχουν πρόβλημα όρασης, με ράμπες για όσους κινούνται με αναπηρικά αμαξίδια.

Με αναπηρικά πάρκινγκ που θα καλύπτουν τις ανάγκες των ΑμεΑ που θα πρέπει να φτάσουν στο 10% των συνολικών θέσεων στάθμευσης, αντίστοιχο με τον αριθμό των ΑμεΑ επί του γενικού πληθυσμού.

Ολοκληρωμένα προγράμματα αυτόνομης και ανεξάρτητης διαβίωσης. Αυτόνομα σπίτια και κοινότητες που θα ζουν αυτόνομα και ανεξάρτητα τα ΑμεΑ, με τη βοήθεια εκπαιδευμένων βοηθών, που θα πληρώνονται από το κράτος. Αυτόνομα σπίτια, γειτονιές και κοινότητες που θα είναι ενταγμένα στον κοινωνικό ιστό και δεν θα μετατρέπονται σε γκέτο ή σε άσυλα.

Στην αυτόνομη και ανεξάρτητη διαβίωση δύναται να βοηθήσει η **νέα τεχνολογία** που με τα ανοιχτά λειτουργικά συστήματα μπορεί να την κάνει μια απλή υπόθεση. Μια φτηνή και ανοικτή υπόθεση, μια ανοικτή smart υπόθεση, και όχι μια smart πόλη που η εξυπνάδα της θα ελέγχεται από τις πολυεθνικές, τα ολοκληρωτικά κλειστά συστήματα, αλλά και τα «ανοικτά» εμπορικά μοντέλα.

Φίλες και φίλοι, αγαπητοί συναγωνίστριες και συναγωνιστές, Ε.Κ.Χ Αλιμούρα, ευχαριστώ που με ακούσατε.